

Thiên Cao Lộ Viễn

Contents

Thiên Cao Lộ Viễn	1
1. Chương 1: Giới Thiệu	1
2. Chương 1-2: Tâm Như Lửa Đốt	3
3. Chương 2: Đùa Giỡn	8
4. Chương 3: Đưa Về Nhà	14
5. Chương 4: Không Được	19
6. Chương 5: Không Thể Nào	25
7. Chương 6: Duyên Phận A	29
8. Chương 7: Thân Thiết Với Người Mới Quen	35
9. Chương 8: Cá Rán	40

Thiên Cao Lộ Viễn

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, niên hạ đô thị tình duyên, tình hữu độc chungSố chương: 62 chươngVai chính: Đan Hải Minh X Tiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-cao-lo-vien>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Gặp phải thiên văn này là lúc tình cờ thấy trên weibo đề cử, lúc đó, tiểu công được miêu tả *mê đảo (mê đảo: say đổ; mê hoặc; làm say mê)*, vì vậy nhanh chóng chạy đi xem, quả nhiên là hảo văn, bây giờ là chính lúc đại gia tôi chân chính tiến cử.

Thân thể của tiểu thụ Tiêu Ninh nhìn qua có chút đau đớn phức tạp, cha hắn đi tù, mẹ hắn bỏ rơi hắn đi tha hương, hắn được gởi nuôi ở nhà một người cô ruột, chịu đựng vô vàng lời trách mắng cay nghiệt, cuộc sống lại khắt khe thiệt thòi, tính cách từ đó cũng dần dần trở nên hướng nội, nhát gan. Sau đó, người bạn tốt duy nhất A đem hắn dẫn tới nhà mình, A cũng từ từ trở thành tính mạng, ánh sáng, và đau đớn của hắn, trong lòng hắn tràn đầy khát vọng, thế nhưng biết mình với không tới, chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi phương ban cho, vì vậy vẫn luôn dùng một thân phận bạn bè lúng ta lúng túng đi bên cạnh A, nhìn nam nam nữ nữ bên cạnh y nói liên không dứt.

Sau đó ranh giới nhân duyên rộng mở, A nói rằng y dường như đã gặp được người yêu đặc biệt trong lòng, Tiêu Ninh cũng ngay lúc này bị người quen cũ nhờ giúp đóng vai người tình đồng tính của tiểu công Đan Hải Minh. Nên nói là tình cờ, cũng là cơ duyên, tiểu thụ cần phải để A và người yêu của y có không gian

riêng, cũng dập tắt đi ánh lửa mà hần khát khao nhất, liền cùng người “bạn trai” kia hỗ trợ lẫn nhau. Bất quá nói cho cùng, bất quá hần rốt cục cũng chịu chấp nhận mình không còn hy vọng, đối người kia tâm chết rồi, cũng chính là lúc có tinh lực xem xét những nơi khác.

Không thể dùng một lời mà miêu tả hết được con người của tiểu công. Cậu tuy rằng so với tiểu thụ trẻ hơn vài tuổi (niên hạ nha không nhìn lầm), thế nhưng nội tâm lại phi thường thành thực, phi thường mạnh mẽ. Mẹ cậu tái giá, người anh trai cùng ca khác mẹ từ nhỏ đã có ám ảnh bị hại, lúc nào cũng muốn *tiên hạ thủ vi cường* khắp nơi, khi còn bé cậu còn có chút không cam lòng, nhưng sau này lại hờ hững “Theo ý anh ta đi”, đóng giả thành một thằng công tử bột vô dụng cho thiên hạ thấy — tìm người đóng vai gay cũng là một trong những khâu trên. Thích tiểu thụ kỳ thực khiến mọi người hơi kinh ngạc, nhưng sự yêu thương của cậu, thật sự, làm ai ai cũng động lòng.

Đan Hải Minh không tính là một người nhu hòa, tính cách cậu tiên minh (rõ ràng, dứt khoát), nói thẳng, làm thẳng, thường hay đâm thủng những cử chỉ ấp a ấp úng, những hiểu hiện bình yên giả tạo của Tiêu Ninh. Thế nhưng, cậu chưa bao giờ trách cứ, cậu dường như sử dụng phương thức cường thế để Tiêu Ninh nói ra suy nghĩ thật của mình, mong muốn của mình, những lo lắng, những do dự, sau đó từng chút từng chút xoa dịu, cẩn thận giải quyết. Cậu sẽ không dùng lời ngon tiếng ngọt treo móc bên mép, viết thư tình cho người ta cũng phải chèn thêm một câu “Đây là lần đầu tiên của tôi, anh phải biết quý trọng”, thế nhưng cậu cho Tiêu Ninh rất nhiều rất nhiều thứ mà Tiêu Ninh chưa từng có được: Cậu cho hần bao dung, làm cho hần có thể tùy hứng hơn một tí, có thể yêu cầu, cũng có thể bất mãn; cậu cũng cho hần ôn nhu, đồng thời nuôi mèo cùng chó, nhiều lần lên lút tập luyện làm món cá rán mà hần thích ăn, thậm chí còn lôi kéo hần ăn lót bụng trên quây ăn thử của siêu thị, làm từng điều nhỏ nhất trong cuộc sống của hần trở nên tươi sáng hơn; mà quan trọng nhất là, cậu cho hần tình yêu. Từ khi cha bước vào trại giam, hần chưa từng nhận được loại tình cảm nào chân thành như thế. Người mẹ vứt bỏ hần, hần chưa kịp biết quý trọng đã phải bị mất đi rồi. Người cô chán ghét xua đuổi hần cuối cùng cũng thành công đem hần bức ra khỏi nhà, tâm tâm niệm niệm ngưỡng mộ A, xem y như mặt trời xoay quanh cuộc sống mình... Hần không biết “Được yêu” là cái gì, mãi đến tận khi hần gặp Đan Hải Minh. Mà người này làm cho hần hiểu được, *được yêu, anh không cần phải sợ hãi con đường phía trước, lo lắng bước nhầm bước sai; anh không cần phải sợ hãi bị chán ghét, bị sai lầm trói chặt, anh thậm chí có thể mạnh mẽ bước đi, đi tìm phương hướng của chính mình, bởi vì, tình yêu kia đã đem hai người trói chặt vào nhau, anh cũng không cần tiếp tục là một mình sống trên đời này, cô đơn độc lập lẻ loi hiu quạnh nữa.*

Cho nên, thiên văn này thực sự đã mãnh liệt đánh động lòng tôi, cho đến cuối cùng. Tiêu Ninh trong lòng vô cùng bình tĩnh và mỹ hảo, hần cũng không phải tràn ngập tự tin hay nắm chắc tương lai sẽ như thế nào, phải làm sao; mà là bởi vì trong đoạn tình cảm này, khiến trái tim của hần lột xác, trọng sinh, làm cho hần chân chính trở nên mạnh mẽ, không còn sợ đầu sợ đuôi, mà có can đảm trước nay chưa từng có, ôn hòa, hòa nhập với mọi người, với thế giới xung quanh

“Lấy này đến yên tĩnh, lấy này đến vĩnh viễn.”

Quét văn tiểu viện: Bình quân phân: 7. 08 không sai

WB quét văn: Đại yêu thiên hàng công, không quá manh trực mã trực mã đề tài ~ rất yêu thích Đan Hải Minh, bề ngoài nhìn qua đối với hết thấy mọi chuyện đều không đáng kể, kì thực trong lòng hiểu rõ ~ tùy tâm mà sống, muốn nói liền nói, muốn làm liền làm ~ biến những sinh hoạt phức tạp trở nên đơn giản hóa,

dĩ nhiên là để bản thân có thể sống thoải mái tự tại hơn một chút ~ Tiêu Ninh so với cậu hoàn toàn trái ngược, tính tình nguội lạnh, làm việc do dự, suy nghĩ cẩn thận trông trước coi sau, nhưng vẫn không thể nào quyết định dứt khoát ~ hai người cũng coi như là bổ sung ~ tác giả hành văn rất tốt.

WB quét văn: Thực sự là ngọt đến không thể nào chê được, thụ biểu hiện lo dự, mà bạn công thì lúc nào cũng nhanh chóng dứt khoát phun ra câu “Đừng nói nhảm nói thẳng”, vừa bá bạo vừa nhẹ nhàng, giác quan thứ sáu của tiểu công chuẩn không cần chỉnh, có thể xoa dịu tâm hồn tổn thương của tiểu thụ, một cước đá bay pháo hôi nam lẫn nữ. Không có tình huống cầu huyết a~~~

2. Chương 1-2: Tâm Như Lửa Đốt

“Tôi mới có bạn trai.”

Thời điểm Lô Nham tuyên bố chuyện này, trong lòng Tiêu Ninh cũng không có gì khó chịu, cho dù dây thần kinh có vô cùng mảnh khảnh, theo thời gian lần qua lần lại cũng sẽ trở nên thô cứng, không nói đến bản thân Tiêu Ninh chính là loại người không nóng cũng không lạnh.

Hắn và Lô Nham từ nhỏ đã quen biết nhau, cũng có thể xem như là thanh mai trúc mã. Khi còn bé, Tiêu Ninh âm trầm đến đáng sợ, ngoại trừ Lô Nham thích mới lạ ra, thì không một ai nguyện ý quan tâm đến hắn. Tuy rằng Lô Nham mới mẽ, hăng hái không được bao lâu, nhưng đã quen với việc ngon ngọt nói chuyện với Tiêu Ninh nên cũng không cam lòng buông tay, cứ như vậy dây dưa, quấn lấy nhau trở thành bằng hữu.

Đây cũng xem như là duyên phận, từ lúc Tiêu Ninh học cấp ba đến đại học, học phí vẫn do trong nhà của Lô Nham giúp đỡ, cha mẹ Lô Nham đều rất thích hắn, cảm thấy phẩm chất hắn tốt, lại học giỏi vô cùng, thành thật chính trực, là một người bạn tốt đáng kết giao.

Đối với người lớn trong Lô gia, Tiêu Ninh cũng hiếu thảo như đối với cha mẹ mình, duy chỉ có một chuyện, hắn thẹn với bọn họ.

Nguyên nhân là Lô Nham.

Trong mắt trưởng bối nhà Lô gia, đứa con trai Lô Nham này cái gì cũng đều tốt, lại rất ngoan ngoãn. Thế nhưng trên thực tế, từ nhỏ đến lớn Lô Nham đều là “Hài tử nhà người khác”, đầu óc thông minh, tướng mạo cũng ưu tú không chê vào đâu được, nhưng tính cách lại làm người khác đau đầu, được yêu chiều đến nỗi bản thân mang đầy tật xấu, là kẻ chuyên đi gây chuyện thị phi, may mà y vẫn còn sợ người cha đã từng đi lính kia, ở nhà mới có thể ngoan ngoãn một chút.

Cũng chính vì vậy, ở nhà cha mẹ Lô, Tiêu Ninh không ít lần bao che, bên vực Lô Nham.

Và hiển nhiên, Lô Nham rất biết ơn chuyện này.

Đối với Lô thiếu gia, Tiêu Ninh phỏng chừng còn hiểu rõ y hơn nhiều so với cha mẹ y, bọn hắn bây giờ đã 27 tuổi rồi, đức hạnh của Lô Nham như thế nào, hắn sao có thể không biết?

Bất luận là bạn trai hay là bạn gái, Lô Nham cũng không biết đã thay đổi bao nhiêu người. Tâm huyết Lô Nham dâng trào, so với phụ nữ thời kì kinh nguyệt còn mãnh liệt hơn nhiều phần, coi như không tính đến chuyện thấy một người yêu một người, đối với tính cách thích mới mẻ của y thì ai y cũng sẽ không từ chối.

Hơn nữa, bộ dáng Lô Nham lại rất tốt, hấp dẫn cả nam lẫn nữ, khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp, ai thấy đều yêu thích, đôi mắt phượng với hàng lông mi thật dài nhếch lên như trêu ghẹo, chỉ cần y hơi nheo nheo mắt một chút, tỏ ra ý cười như có như không, người xem tay chân sẽ lập tức run nhuyển, nếu đem ra câu dẫn người khác, thì sẽ vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Bất quá, Lô Nham đối với người nào thì cũng chỉ nhiệt tình nhất vào tháng đầu tiên, toàn tâm toàn ý quan tâm, đối với người đó vô cùng chăm sóc, ngay cả Tiêu Ninh cũng không thềm để ý đến. Qua tháng thứ hai liền mất kiên nhẫn, ngại người này không chịu nghe lời, lại quá tùy hứng. Đến tháng thứ ba thì hoàn toàn không chịu được nữa, khoa trương đến nỗi ai cũng tưởng rằng khoảng thời gian này đều do người đó bắt ép y.

Kết quả là, người lúc đi thì cao hứng, lúc về lại mất hứng. Sau đó lại ba chân bốn cẳng tìm đến Tiêu Ninh kể khổ, làm như người đá người ta không phải là y, mà người nhận hết muôn vàn oan ức mới là y, không hề xấu hổ làm nũng với Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh nào có biện pháp gì? đành phải hống tới hống lui, dỗi dành y vui vẻ lên, quen thuộc bao nhiêu năm, chính mình cũng không thể thay đổi được.

Lễ tết năm ngoái đã diễn ra tình cảnh như vậy, cuối năm, Lô Nham mang theo bạn gái mới quen về nhà ăn tết, dính lấy nhau như đường với mật, các bậc trưởng bối vô cùng cao hứng, Tiêu Ninh không cần nghĩ cũng biết náo nhiệt thành dạng gì.

Tuy rằng hai vị trưởng lão biết hắn vẫn là còn cô đơn, cũng cực kì chu đáo tiếp đãi hắn, chỉ là Tiêu Ninh cũng không muốn xem đôi tình nhân đang trong giai đoạn ân ái nồng nàn, đơn giản gửi quà năm mới, sau đó nói mình có việc bận, đã sắp xếp xong xuôi hành lý, sẽ không quấy rầy nữa.

Kỳ thực, Tiêu Ninh nơi nào cũng không đi, lễ tết ngày đó ở quảng trường trung ương qua đêm một buổi tối, cùng đám đàn ông vô gia cư lang thang, đồng thời nhìn trên màn ảnh lớn hình ảnh dạ hội tết xuân, lạnh cóng đến nỗi không biết bọn họ đang nói gì.

Người chủ trì đếm ngược chờ đến năm mới, Tiêu Ninh hà hơi, mở miệng run rẩy lấy điện thoại di động ra, ngón tay tê cứng gọi cho Lô Nham, điện thoại rất nhanh được bắt máy.

Âm thanh bên kia bùm bùm, có lẽ đang bắn pháo hoa, Lô Nham vô cùng vui vẻ lớn tiếng hỏi, “Này?! Tiểu Ninh sao?”

Tiêu Ninh ừ một tiếng, tỉ mỉ nhận ra bên cạnh còn có giọng nữ cái thanh thúy, vừa rít gào vừa cười to, nghe thật vui vẻ, “Cũng không có chuyện gì đâu, chính là muốn nói với cậu...”

Lô Nham lớn tiếng cắt ngang hẳn, “Ai nha nghe không rõ, bên này binh hoang mã loạn, cúp trước máy trước lát nữa nói sau, năm mới vui vẻ!”

Đô đô đô đô.

Tiếng chuông đồng hồ báo qua năm mới vang lên, câu nói kia phải làm thế nào đây?

Nhân dân cả nước tập trung thành một đại dương mệnh mệnh, vui sướng chào đón năm mới.

Tiêu Ninh nhìn về phía không khí cười cười, vẫn tiếp tục nói, “... Năm mới vui vẻ.”

Qua năm mới, Lô Nham sẽ trở lại, vẫn theo thường lệ tìm hắn tâm sự, oán giận bạn gái không hiểu chuyện, trong nhà cũng không có ai cho ý tìm, quả thực khó hầu hạ.

Tiêu Ninh nghĩ thầm, cậu không phải chơi thật vui vẻ sao?

Thế nhưng cũng không thể trách ý được, cũng không biết từ lúc nào biến thành bộ dáng như vậy, Lô Nham càng lớn càng thu liễm bớt, chứ không như khi còn bé, coi trời bằng vung, từ Lô gia đến bên ngoài, là một kẻ hai mặt, diễn tốt đến nỗi có thể trở thành ảnh đế, người ngoài nhìn vào đều tưởng ý hoạt bát rộng rãi, nhiệt tình, thông minh, duy chỉ có Tiêu Ninh là hiểu rõ, người kia không biết đã chọc hắn bao nhiêu lần, thế nhưng Tiêu Ninh vẫn có thể cùng ý làm bạn thật lâu.

Chỉ trách rằng buổi gặp gỡ đơn sơ nhưng lại thật tươi đẹp, Tiêu Ninh còn chưa kịp đóng băng bản thân, người kia đã lập tức tiến đến, sau đó làm bạn thật lâu, tình cảm cũng trở nên sâu sắc. Mặc dù đã trôi qua thật lâu, ký ức kia lại giống như tàn tro lửa trại, dưới đáy lòng lưu luyến giây dụa.

Cho nên, bây giờ Tiêu Ninh cũng không nghĩ gì khác, đem chén trà nóng nhét vào trong tay Lô Nham, tao nhã dọn dẹp khói bụi trên bàn, mới an nhàn hỏi, “Chỗ nào?”

Lô Nham uống một ngụm trà, vui vẻ hé mắt, “Ồ trong trò chơi quen biết.”

Mới vừa nói xong câu đó, lập tức oán giận nhìn Tiêu Ninh, “Tiêu Ninh, lúc trước bảo cậu cùng chơi với tôi cậu lại không muốn, tôi cũng chỉ ở trong game mới quen biết được vài người bạn tốt.”

Thản nhiên nhìn ánh nắng, Tiêu Ninh bình thường ổn trọng hơn Lô Nham không biết bao nhiêu lần, không ngờ lại nhỏ hơn Lô Nham nửa tuổi. Hắn ngồi trên ghế sa lon bên cạnh Lô Nham, nhớ tới mấy ngày trước, Lô Nham đột nhiên ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, đến tối cũng không quay trở về, liền có dự cảm, “Đã gặp mặt?”

Lô Nham cười hì hì, bộ dáng vô tâm vô phé người gặp người thích, “Gặp qua, lần trước hấn đến A thị công tác. Ân, bất quá bây giờ hấn đã tốt nghiệp, cũng đã từ chức thực tập ở công ty kia, chuẩn bị tới đây chơi một chút, rồi tới tìm tôi.”

Tiêu Ninh cảm giác mình ít nhất cần phải ở trong lòng thở dài, thực sự hết thuốc chữa rồi, toàn thân mỗi một, cảm giác đau lòng của hấn lần này đã được Lô Nham giày vò đến nỗi không thể làm gì.

Hấn tinh tế nhìn Lô Nham, lập tức gạt đầu, “Vậy tôi đi ra ngoài ở vài ngày?”

Căn hộ ngay trung tâm thành phố này là người trong nhà Lô Nham mua cho y, lúc trước cũng không cần hỏi ý kiến của Tiêu Ninh, xem như chuyện đương nhiên kéo theo Tiêu Ninh ở cùng nhau. Tiêu Ninh không trả tiền mướn phòng, tiền điện. Mà Lô Nham hàng ngày chỉ trả những việc này cũng chưa bao giờ để bụng, ngược lại Tiêu Ninh đem nơi này bảo quản chăm sóc giống như gia đình mình, từ trên bệ cửa sổ một là một cảnh lan, đến những dầu gội đầu trong phòng tắm đều do hấn tự tay chọn mua.

Chỉ là dù sao đi nữa, Tiêu Ninh vẫn là một người khách ở nhờ, có một số việc nên tự giác.

Kể từ lần đầu tiên Lô Nham dẫn bạn gái về nhà, Tiêu Ninh sẽ tự giác dọn ra ngoài. Lần này hiển nhiên cũng nên làm như vậy.

“Vậy cậu trước tiên dọn qua bên kia ở vài ngày nha?” Lô Nham giống như không xương cốt ngồi ở trên ghế sofa, “A, hay là trước mời một người giúp việc qua quét dọn chút đi?”

Trong A thị này, Lô Nham trên danh nghĩa còn có một căn nhà nữa, nhưng lại vô cùng cách xa trung tâm thành phố, giao thông lại bất tiện, phương tiện sinh hoạt tiện cũng khó khăn, Lô Nham bình thời cũng không thích trở về bên kia nghỉ ngơi, cho nên đến lúc này, Tiêu Ninh vừa vặn có thể qua đó ở.

Ngày mai sẽ phải đi, không phải chỉ qua đêm nay, ngủ một giấc đã xong rồi sao? Làm gì còn có thời gian để mời người ta quét tước.

“Không cần khoa trương như vậy đâu, tôi tự mình quét một chút là tốt thôi, một tháng trước tôi còn qua đó ở mà.” Tiêu Ninh nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, vươn vai cầm lên, nhưng vẫn không nghe máy, Lô Nham liền liếc nhìn điện thoại trên tay hấn hỏi, “Ai vậy?”

Nói đến tình cảm thì y thấy sắc lập tức quên bạn, không có thời gian quan tâm Tiêu Ninh ra sao, nhưng thời điểm y cùng Tiêu Ninh ở chung với nhau thì không chịu nổi Tiêu Ninh phân tâm ở trên người những người khác.

“Vương Hoa.” đa số người gọi điện thoại cho Tiêu Ninh Lô Nham cũng quen thuộc, hưởng hồ Lô Nham cũng nhận thức Vương Hoa, đó là khi Tiêu Ninh đổi nghề đến Nhật Hoa làm thủ trưởng.

Hấn trực tiếp ấn phím nghe, người bên kia đầu dây lập tức gào lên, “Tiểu Ninh cứu mạng!”

“Vương ca?” Tiêu Ninh suýt chút nữa không nhận được cười rộ lên, “Làm sao vậy?”

Vương Hoa sầm sẫm nói, “Có người muốn bức lương tôi a, tiểu Ninh, tôi cũng chỉ có thể nhờ vào cậu thôi.”

Việc này thủ trưởng trước từ trước đến giờ đều không để ý đến, Tiêu Ninh cũng không thật sự xem lời của hắn là chuyện to tát gì, mắt thấy Lô Nham ở bên cạnh đã khó chịu đứng lên, liền cười nói, “Nếu như không phải chuyện gấp, ngày mai rồi nói có được không?”

“Ngày mai tôi hoặc là không còn tiền đồ, hoặc là mất vợ mất con.” Vương Hoa tiếp tục gào, “Tôi thực sự không nghĩ tới ai thích hợp hơn, người anh em, chỉ có cậu mới có thể giúp tôi việc này, cậu đừng thấy chết mà không cứu.”

Nghe đến đó, Tiêu Ninh nhú nhú mày, Vương Hoa mặc dù nói khoa trương, nhưng lại giống như có chuyện quan trọng. Thời điểm Tiêu Ninh tiến vào công ty của Vương Hoa chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp vựng về, sau đó lại được Vương Hoa giúp đỡ, lúc Tiêu Ninh từ chức cũng rất chiếu cố, từng có vài lần vô ý sơ suất đã giúp hắn che đậy.

Vương Hoa có lẽ thực sự có chuyện, Tiêu Ninh đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi cho cậu địa chỉ, cậu nhanh chóng đến đó một chuyến. Tôi phải đi trước chữa cháy đã.” Vương Hoa có vẻ như chắc chắn Tiêu Ninh sẽ không từ chối, nói xong liền cúp, mấy giây sau tin nhắn lập tức được gửi đến.

Tiêu Ninh mở ra nhìn, hoàn toàn không biết địa chỉ này.

Lô Nham vịn lên vai hắn xem, “Đêm trắng?”

“Đêm trắng?” Nghe giống như tên một quán bar, Tiêu Ninh nhú mày suy nghĩ chốc lát, đứng lên, “cậu đi ngủ sớm đi, tôi qua đó xem một chút.”

“Bây giờ?” Lô Nham sắc mặt khó coi, “Đi qua đó làm gì a, tìm người uống rượu sao, cậu đừng đi, bây giờ là mấy giờ rồi mà còn gọi người ta tới chỗ xa như vậy, phiền phức, bạn bè kiểu gì không biết?”

Tiêu Ninh bật cười, cái tên này là kẻ chuyên thích náo nhiệt, bất kể đêm hôm khuya khoắt bắt mình chạy đi đón y, hay hùng đông 5 giờ toàn thân đầy mùi rượu lôi mình dậy làm đồ ăn khuya cho hắn y. Hiện tại lại còn có thể mặt không đỏ, nói như thế này đây.

Lô thiếu gia nói như vậy thực sự là mười năm mới có một ngày.

“Dù sao đến đó rồi thì cũng tiện đường sang nhà bên kia, nếu như không có việc gì tôi sẽ trực tiếp quay về

bên kia ở, bạn cậu... Không phải bạn trai mới của cậu ngày mai đến rồi sao?” Tiêu Ninh cười cười, cầm lấy áo khoác cùng ví tiền, “Phòng tôi không cần dọn dẹp nữa đâu, vô cùng sạch sẽ rồi.”

Bất quá có lẽ người kia sẽ ngủ với Lô Nham ở phòng ngủ chính?

Việc này, Tiêu Ninh cũng không muốn xen vào.

Lô Nham dán mắt nhìn hắn, có chút tức giận lại có chút oan ức, “Hắn không phải còn chưa tới sao.”

Bộ dáng hắn như vậy, Tiêu Ninh nhìn thấy lại không nhẫn tâm, không quan tâm đến việc y có phải vui đùa giỡn chơi thôi không. Chỉ là Vương Hoa bên kia chắc chắn đang gặp chuyện phiền toái chờ mình cứu giúp. Tiêu Ninh đành phải thay đổi phương thức, “Sáng sớm ngày mai sẽ mang cho cậu...”

Nhớ tới cuối tuần, Lô Nham chắc chắn sẽ không dậy sớm ăn điểm tâm, Tiêu Ninh sửa lại câu nói, “Cơm trưa, cậu muốn ăn cái gì? Sáng nay cậu nói muốn ăn mì tôm vẫn thần phải không? Hay là cà ri gà ở khu thương mại đầu phố? Tôi nhớ lần trước cậu rất thích ăn, giúp cậu mua một phần về nha?”

Hắn nói như thế hiển nhiên tỏ ý tứ phải đi, Lô Nham lạnh mặt, không thèm quan tâm trở về phòng ngủ, tiếng đóng cửa ầm ầm phát ra như để khẳng định bản thân đang vô cùng khó chịu.

Tiêu Ninh thở dài, tắt TV, lúc này mới ra khỏi cửa.

Tác giả có lời muốn nói: CP: Đan Hải Minh X Tiêu Ninh, kỳ thực ta không nói tên công cũng rất rõ ràng mà.

3. Chương 2: Đùa Giỡn

Tiêu Ninh bắt taxi, tài xế biết chỗ này, lập tức chở hắn đưa đến cửa lớn. Nơi này so với quán bar khác có phong thái hơn nhiều, ở cửa cũng không có người đến người đi ồn ào ầm ĩ, nhìn qua như một câu lạc bộ xa hoa, mở ở vùng ngoại ô như thế này, thật sự có chút đặc trưng riêng.

Tiêu Ninh muốn đi vào tìm Vương Hoa, kết quả bị ngăn ở ngoài cửa.

Không ngờ chỉ có hội viên mới được vào.

Tiêu Ninh sờ sờ mũi một chút, gọi điện thoại cho Vương Hoa, không tới một phút liền nhìn thấy Vương Hoa vội vàng vàng chạy ra, một phát túm lấy tay của hắn, “Mau mau mau, giúp tôi với.”

“Vương ca, anh nói trước đi, có chuyện gì xảy ra sao?” Tiêu Ninh để mặc gã lôi kéo chính mình đi vào.

Đứng ở cửa thang máy, Vương Hoa lau mặt, thần sắc vô cùng đau khổ, “Chuyện này nói ra thì cậu không tin đâu... Nói tóm lại, tôi cũng đổi nghề rồi.”

Quả là chuyện lớn, Tiêu Ninh không biết phải làm gì tiếp theo, chỉ mang theo hỏi dò mà nhìn Vương Hoa.

“Ông chủ của tôi đang gặp phiền phức, trong này rất phức tạp, tôi trước tiên sẽ không nói với cậu.” Nói tới đoạn này, thang máy đến, Vương Hoa một phát lúi theo Tiêu Ninh đi vào thang máy, nhấn một lần 3 nút lệnh. Hàng lông mày nhíu lại rất chặt chẽ, trên mặt là biểu tình khó xử vô cùng, “Tôi biết cậu vẫn đang độc thân, chung quy cũng sẽ không làm loạn.”

Tiêu Ninh: “?????”

Vương Hoa giống như bị táo bón mà nhìn hẩn, cuối cùng vẫn phun ra được mấy chữ, “Đóng giả làm bạn trai ông chủ mới của tôi một lúc, được không?”

Tiêu Ninh sửng sốt vài giây mới phản ứng được, “Vương ca anh đang nói cái gì?”

Cửa thang máy đã mở, Vương Hoa ại một tiếng, đi ra ngoài trước, đứng ở cửa thang máy không nhúc nhích, nhìn qua cũng hiểu được đề nghị này vô cùng thái quá, “Dù sao cũng chỉ đóng giả như vậy một lúc thôi, phối hợp chút là tốt rồi.”

Chuyện này làm sao đơn giản như vậy...

Tiêu Ninh đột nhiên nở nụ cười, yêu cầu này quá đột ngột, thực sự không có cách nào trả lời. Bản thân Vương Hoa muốn nói gì đó, bỗng dưng chuông điện thoại vang lên, “A? Tôi lập tức tới ngay, không không không không tôi biết... Tôi lập tức tới ngay, lập tức tới ngay, ông giúp cô ấy nhấn nhịn một chút.”

Vương Hoa thường ngày nhàn nhã, tính cách lại mạnh mẽ, nhìn thấy gã như vậy Tiêu Ninh không đành lòng.

Thấy Tiêu Ninh nhìn mình chằm chằm, Vương Hoa cúp điện thoại giải thích, “Sự tình liên tục kéo đến, vợ tôi đêm nay nhập viện, muốn sinh. Bây giờ hối thúc tôi đến đó.”

Tiêu Ninh cả kinh, “Vậy anh mau chóng chạy đến đó đi?”

“Tiêu Ninh, Vương ca bình thường nói này nói nọ, nhưng chưa từng đối xử tệ bạc với cậu phải không?” Vương Hoa vô cùng chân thành nhìn Tiêu Ninh, “Nói ra thì thật ích kỷ, công việc mới này phúc lợi đãi ngộ rất tốt, tuy rằng nhiệm vụ này quá đáng. Trong khoảng thời gian này tôi không thể tìm được ai khác, quen biết mấy năm nay tôi thấy cậu làm việc ổn thỏa nhất, những người khác tôi không yên tâm, tôi nghĩ sẽ không có chuyện gì to tát đâu, chỉ là lộ diện gương mặt, nói mấy câu mà thôi.”

Tiêu Ninh nhìn gã gấp đến độ hoảng loạn, chuyện này nói quá đáng cũng thật quá đáng, thế nhưng cũng không phải chuyện to tát gì, cũng không phải đóng giả kết hôn, thôi thì làm bộ một chút, chỉ một lần thôi. Giúp người vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, có lẽ cũng đoán ra được nguyên nhân chuyện này, Tiêu Ninh nghĩ liền cảm thấy có chút buồn cười, người mà, ai mà không có lúc lúng túng? Nói đến chuyện này, vẫn là nhà gái sẽ tương đối lúng túng hơn đi? Hơn nữa quan trọng là ... Tất cả mọi người đều không cùng một vòng giao tiếp, chuyện này cũng rất tốt, sẽ không phải lo lắng về sau.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không muốn để cho người trước mặt sầu lo nữa, “Vậy được rồi, tôi sẽ cố hết sức.”

Vương Hoa ngẩn người, phỏng chừng ngay cả bản thân cũng không nghĩ tới Tiêu Ninh có thể đồng ý, lập tức thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì...”

Đang nói chuyện thì chuông điện thoại lại vang lên, Vương Hoa nhanh chóng tiếp máy, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Tiêu Ninh cũng hiểu được bệnh viện bên kia hối thúc đến, “Vương ca, vậy anh đi trước đi?”

Vương Hoa khoát áo, “Trước tiên dẫn cậu tới, Đan Hải Minh làm việc rất có chừng mực, chắc chắn sẽ không khiến cậu khó xử, cậu giúp anh ta việc này, cũng coi như là để kết giao bằng hữu.”

Tiêu Ninh nở nụ cười, rõ ràng ‘Đan Trà Biển’ (1) này chính là ông chủ mới, “Vậy đến khi diễn, có cần chú ý gì không?”

(1): Đan Hải Minh: đồng âm giống Đan Hải Trà. Ta dịch bừa ra Đan Trà Biển =)) không biết đúng không. Mn giúp với T____T

Vương Hoa lúc này đã sớm gấp đến độ bốc lửa, đào đâu ra lời khuyên nhắc nhở hắn chú ý việc gì, “Lúc đó hãy tùy cơ ứng biến.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiêu Ninh một cái, ý tứ sâu xa, “Tiểu Ninh, lần này oan ức cậu rồi.”

“Đóng giả một chút mà thôi, không có gì đâu.” Dù sao cũng đã đồng ý rồi, cũng không cần nói gì nữa, Tiêu Ninh cùng Vương Hoa đi tới cuối cửa phòng trước mặt, chờ hắn vừa đẩy cửa ra lập tức từ phía sau đi vào.

Người ở bên trong đều rất yên tĩnh, không biết vì bọn hắn đột nhiên đến, hay là bởi vì vốn dĩ không ai nói chuyện. Tiêu Ninh tùy ý nhìn, nam nam nữ nữ tính gộp lại có 7, 8 người, nhất thời không nhận ra ai là ‘hải trà’ kia.

Bỗng nhiên vang lên giọng nói một người đàn ông, “Ôi, chính là cậu ta sao?”

Tiêu Ninh hướng người kia cười cười, nhìn mọi người chào hỏi, “Thật xấu hổ, đã tới trễ rồi.”

Lời nói kia làm mọi người chú ý, bình tĩnh mà sáng suốt, trong lòng Vương Hoa có chút yên tâm, “Đan tổng, tôi dẫn Tiêu Ninh tới rồi, trong bệnh viện còn có việc, xin lỗi các vị, tôi phải đi trước.”

Nói xong lời này, liền muốn chạy gấp.

“Ừm.” Đột nhiên có giọng nói miễn cưỡng đáp một tiếng, “Chuyện này đã làm phiền anh rồi, không làm lỡ thời gian của anh, nhanh đi đi.”

Vương Hoa như được đại xá, nhanh chóng đóng cửa chạy đi.

Mà tâm trạng Tiêu Ninh lúc này lại có chút không xong.

Bởi vì cho dù âm thanh này có êm tai như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không khiến người ta nhận lầm là nữ.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm dưỡng thành, hần miễn cưỡng bảo trì khóe môi nhếch lên tươi cười, hướng người kia nhìn sang. Người kia cũng đang nhìn hần, sống mũi anh tuấn, mắt phượng mày kiếm, dưới ánh đèn mờ ảo lại trở nên phi thường tuấn lãng, ngữ khí không tốt lắm, nói “Chỉ có anh là khó mời nhất.”

Tiêu Ninh cảm thấy hay là gây khó dễ Vương Hoa một chút, tại sao không chịu nói cho hần biết, ‘trà biển’ là nam?!

Biểu hiện này của Đan Hải Minh đương nhiên khiến Tiêu Ninh có chút sợ hãi, hần ngập ngừng hai giây mới đi tới ngồi bên cạnh Đan Hải Minh, không biết trả lời như thế nào mới tốt, đành phải bất động thanh sắc tiếp tục diễn, “Tôi ngủ quên trên giường.”

Đan Hải Minh nhẹ nhàng nhú nhú mày, duỗi ra tay ra khoát lên sau lưng ghế sofa của Tiêu Ninh, dường như giận dữ không lên tiếng. Tiêu Ninh cũng ngoan ngoãn nhìn cậu ta, hai người vừa xuất hiện đã bộc lộ kỹ năng diễn xuất tuyệt đỉnh, xuất sắc nhập vai một đôi tình nhân đang chiến tranh lạnh.

Biểu tình của mọi người đều có chút kỳ quái, qua thật lâu mới có người bắt đầu mở miệng cười hỏi, “Đan thiếu gia, tại sao trước giờ tôi chưa từng thấy qua vị này?”

“Bà chưa từng gặp qua thì có vấn đề gì sao?” Đan Hải Minh nghiêng đầu đi, “Bà là mẹ của tôi?”

Lời này độc đến nỗi người kia ngượng ngùng lúng túng nở nụ cười, bên cạnh lại có người giảng hòa, “Đây không phải là... Đan thiếu gia thích mẫu người như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Có người còn nói thêm, “Lần trước thấy biểu cảm Đan thiếu gia như vậy, cứ tưởng rằng Đan thiếu gia không có hứng thú.”

“Gần đây các người quá nhàn rồi sao? Tôi yêu thích nam hay nữ thì ảnh hưởng gì tới tiền lương các người?” Đan Hải Minh cười lạnh, có chút cảm giác hung hăng khó có thể dùng lời diễn tả được, “Đủ rồi, ngày hôm nay tôi đã dẫn Tiêu Ninh đến gặp các người một chút là cho các người mặt mũi rồi, còn muốn thế nào nữa? Hay là cho các người bức khẩu hần?”

Những lời này thực sự không chứa cho người ta chút mặt mũi nào, Tiêu Ninh trước đây vẫn cảm thấy Lô Nham rất khó hầu hạ, lúc này mới tận mắt thấy được người khó tính nhất. Hần cũng không hiểu bầu không khí lúc này là đã xảy ra chuyện gì, không nên tùy tiện mở miệng, thế nhưng lạnh lùng kiêu ngạo cũng không phải phong cách của hần, duy trì bộ dáng như vậy có chút khó khăn, đương nhiên cũng sẽ không nên ngồi yên ngẩn người, cảm thấy nên làm chút gì mới phải, nhìn thấy trên bàn là mâm đựng trái cây, liền khom lưng duỗi tay ra lấy.

Đan Hải Minh nhìn hần, trực tiếp đem toàn bộ mâm đựng trái cây kia kéo tới trước mặt hần, động tác kia có chút thô lỗ, khay trà phát ra âm thanh ‘kỳ’ một tiếng.

Tiêu Ninh: “...”

Hần bỗng nhiên cảm thấy con người ương ngạnh này cũng thật đáng yêu, cầm lấy một miếng dưa hấu đỏ tươi, “Cảm ơn.”

Trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp, đôi mắt ảm ảm như giọt sương đầu xuân, trong mắt mọi người xung quanh, không khí đột ngột lúc trước xem như đã được xóa bỏ.

Đan Hải Minh không nhìn hần nữa, nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Một vòng những người xung quanh bắt đầu nhúc nhích, dồn dập tiến đến tự giới thiệu mình, “Ai! Cái kia, Bạch Lực, nhanh rót rượu a.”

“Tiêu thiếu gia đừng giận Đan thiếu gia, chúng tôi đột nhiên nghe nói Đan thiếu gia có người yêu, hiếu kỳ muốn nhìn một chút là ai có bản lĩnh lớn như vậy.” Bạch Lực tay luống cuống đến trước mặt Tiêu Ninh mời rượu, “Ban đầu có chút giật mình, không có ý gì khác.”

Sao tự dưng trở thành Tiêu thiếu gia rồi?

Tiêu Ninh cân nhắc một chút, cảm thấy lúc này mở miệng nói hai câu chắc cũng không có vấn đề gì đâu, cười cười, “Không phải chỉ thêm một cái lỗ mũi với hai con mắt, có chuyện gì ngạc nhiên đâu.”

Cũng không có chuyện gì đáng cười, mọi người vẫn nín nọt cười ầm lên.

“Chúng tôi mời cậu một ly, đừng để trong lòng, lần này gặp mặt, sau này sẽ là người một nhà.” Nói xong lập tức nâng ly lên, âm ỉ uống rượu chúc mừng.

Thứ đồ uống này từ trước đến nay vẫn không hề yêu thích, thế nhưng Tiêu Ninh đã tới chỗ này rồi, cũng phải nâng ly, không để phòng bị Đan Hải Minh bên cạnh vươn tay bắt lấy ly rượu để lại bàn, “Uống gì mà uống, anh đã không thích, bọn họ muốn uống thì để cho bọn họ uống đi.”

Một nữ sinh nở nụ cười, “Đan thiếu gia che chở chu đáo như vậy, ai nhìn cũng đỏ mặt nha.”

Tuy giọng điệu cô ta chỉ là đùa giỡn, thế nhưng ngữ khí nghe vẫn có ganh tị. Tiêu Ninh dở khóc dở cười, Đan Hải Minh bỗng nhiên cười một tiếng, cầm ly rượu của Tiêu Ninh, “Các người không phải coi thường tôi sao? Muốn uống rượu tôi bồi các người a.”

Nói xong lập tức uống, nhìn thấy vậy, cổ họng Tiêu Ninh không tự chủ có chút giật giật, rượu này rất nặng nha.

Những người khác thấy sắc mặt Đan Hải Minh tốt lên không ít, nâng ly rượu tiến tới, liên tục nói lời nịnh nọt, ai đến Đan Hải Minh cũng không cự tuyệt, bất quá nếu có ai hỏi Tiêu Ninh chuyện gì, Đan Hải Minh đều đuổi trở về, những người kia dường như đã quen thuộc với thái độ này của cậu ta, đều tự mình nói vài câu cười cười cho qua.

Tiêu Ninh ở bên nhìn, cũng không biết tại sao cậu ta tỏ thái độ như vậy, còn những người bạn thành thật kia của cậu ta nữa. Thế nhưng việc này cũng giúp Tiêu Ninh giảm ít đi không ít áp lực, trước khi diễn cũng chưa kịp soạn kịch bản, nói nhiều sẽ sai nhiều. Ít nhất Đan Hải Minh này là người đáng tin, sẽ không để Tiêu Ninh quá hao tổn tâm trí.

Cho nên thời điểm thấy Đan Hải Minh rút ra một điều thuốc, Tiêu Ninh vô cùng phối hợp cầm lấy trên bát lửa để trên bàn đưa tới.

Đan Hải Minh dường như có chút ngoài ý muốn, nhíu mày liếc mắt nhìn, ánh lửa lay động, chiếu lên khuôn mặt trẻ tuổi của hắn, phảng phất có thể thấy được đó là một chàng trai anh tuấn.

Bầu không khí giữ hai người bọn họ quá hài hòa, đột nhiên có tiếng ồn ào, “Tôi từng không hiểu một năm nay Đan thiếu gia biệt di biệt tích ở nơi nào, hóa ra là vì chuyện tình cảm.”

Hai người ăn ý liếc mắt nhìn nhau, bỏ qua mọi lời đàm tiếu xung quanh.

Tiêu Ninh để bát lửa lại chỗ cũ, Đan Hải Minh dựa vào sau lưng ghế một chút, trên mặt hiện ra ý cười, nhìn mọi người xung quanh trào phúng nói, “Nhìn cái gì? Thật vô lễ.”

Hai người bọn họ ngồi rất gần, ban đầu còn có chút khoảng cách, sau đó không hiểu sao lại dính sát vào nhau, Tiêu Ninh mặc dù có chút không thoải mái, nhưng cũng mặc kệ, tự nhiên ăn hoa quả, vẫn cứ bày ra thần

sắc thản nhiên.

“Tại sao cứ ăn mỗi hoa quả thôi, anh thích ăn món gì khác không?” Đan Hải Minh dập tắt tàn thuốc nghiêng đầu hỏi, vài sợi tóc mái rũ xuống, che lại dung mạo sắc sảo, cũng làm dịu đi mấy phần hương vị bất cận nhân tình (*).

(*): Không tình người, vô tâm,...

Tiêu Ninh không nghĩ tới cậu ta sẽ nói chuyện với mình, đành phải trả lời, “Không cần đâu, tôi đã ăn cơm rồi.”

“Vậy uống ít đồ uống đi.” Đan Hải Minh nói lời này cũng không phải để hỏi, gọi nhân viên phục vụ đem đến nước trái cây, không cần hấn động tay động chân, tự nhiên sẽ có người ân cần giúp Tiêu Ninh rót, “Tiêu thiếu gia đã được thăng chức đến nơi nào rồi a?”

Tiêu Ninh đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, Đan Hải Minh liền nhú lông mày, “Đừng léo nha léo nhéo, bình thường thời gian anh ấy làm việc và nghỉ ngơi không giống đám yêu ma quỷ quái các người, bị bắt phải tới đây đã đủ ảm ức rồi, cũng không rảnh muốn cùng các người nói lời vô nghĩa.”

Người kia tất nhiên sẽ không dám hỏi lại vấn đề đó với Tiêu Ninh, yên phận rót rượu vào ly của Đan Hải Minh, cùng những người khác uống say.

Đan Hải Minh từ lúc nào cho người ta đãi ngộ tốt như vậy? Những người kia hiểu được, Đan thiếu gia này mặc dù e ngại dẫn người đến cho bọn họ gặp mặt, thế nhưng lại mạnh mẽ khẳng định người này là của cậu ta, người khác đừng nghĩ sẽ tiếp cận Tiêu Ninh một bước. Dù hai người bọn họ cũng không tỏ ra cử chỉ gì đặc biệt thân mật, nhưng quan tâm bảo vệ lại rất rõ ràng.

Trong lòng Tiêu Ninh không biết có tư vị gì.

Chuyện này thực sự buồn cười, hắn đã lớn như vậy rồi, lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được có người, không phân biệt tốt xấu, bá đạo chăm sóc hắn như thế,

lại dưới tình huống này.

4. Chương 3: Đưa Về Nhà

Tuân theo nguyên tắc ít nói, toàn bộ thời gian, Tiêu Ninh đều giữ yên lặng, dù sao thái độ Đan Hải Minh cũng lơ đãng, lại không ai quấy rầy hắn, chỉ có Đan Hải Minh thỉnh thoảng sẽ hỏi hắn vài câu. Tiêu Ninh cẩn thận trả lời, thời gian còn lại cũng chỉ ngẩn người, đôi lúc còn lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lô Nham hỏi về việc ăn cơm trưa.

Có người bắt đầu hát kara, biểu cảm chân thành thâm tình.

Tiêu Ninh vừa chơi điện thoại di động, vừa cười cười nhìn mọi người ca hát.

Đan Hải Minh vẫn không hát, nhưng lại từng ly từng ly, liên tục cùng mọi người uống rượu. Tiêu Ninh đoán tâm trạng của cậu ra có lẽ không tốt. Suy nghĩ kỹ một chút, cậu ta tùy tiện tìm một người không quen biết mời về làm bạn trai, chắc chắn phải có ẩn tình.

Bất quá, đó là chuyện của người khác, Tiêu Ninh ngay cả chuyện của chính mình cũng không quản được, nào có tinh lực đi lo chuyện bao đồng này.

Đến khi hần phản ứng lại, không khí náo nhiệt xung quanh đã kết thúc rồi, cũng không còn mấy người có thể đứng vững, mà Đan Hải Minh là đối tượng trung tâm bị chuốc rượu nhiều nhất, đương nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tiêu Ninh như bước vào cõi thần tiên: “...”

Bạch Lực cũng uống đến chóng mặt, nằm nhoài lên bả vai của Đan Hải Minh muốn nói gì đó, bị Đan Hải Minh một cước đá văng. Đan Hải Minh nhắm lại hai mắt, đáng vẻ mệt mỏi, bày ra bộ dáng bại hoại lười nói chuyện, nghiêng mình dựa vào trên người Tiêu Ninh.

Tiêu Ninh cảm thấy lúc này nếu không nói gì thì sẽ không tốt lắm, liền vươn tay nâng cậu ta dậy, “Tôi thấy cũng khuya lắm rồi, hay là mọi người giải tán đi?”

Người vừa nãy tự giới thiệu mình là Thụ Châu gì đấy nhiệt tình cười tươi, “Tiêu thiếu gia, vẫn còn sớm mà, chúng ta chơi một chút nữa đi.”

Lúc này mà còn sớm nữa hả? Sắp 12 giờ rồi.

Tiêu Ninh quay lại nhìn Đan Hải Minh một chút, hai hàng lông mày nhíu chặt không biết là vì uống rượu đau đầu, hay là vì có tâm sự gì đó không thể nói ra.

“Hải Minh?” Hần thấp giọng gọi một tiếng, đôi mắt Đan Hải Minh cũng không nhúc nhích.

Thấy đám người còn lại vẫn đang tranh cãi, trong lòng Tiêu Ninh ít nhiều vẫn nổi lên chút cảm thông, mỗi người đều có một quyển *nan niệm đích kinh* (*). Hần thử dìu Đan Hải Minh đứng lên, người đã uống say sẽ rất nặng, may mà Đan Hải Minh không giãy dụa. Tiêu Ninh nhìn Thụ Châu nói, “Không được, mọi người tiếp tục chơi đi, tôi và Hải Minh phải về trước.”

(*) Nan niệm đích kinh: : Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh => ý nói mỗi người đều có một hoàn cảnh khác nhau

Thụ Châu gì đó bỗng đứng ngẩn người, xem xét sắc mặt của Đan Hải Minh, sau đó lập tức tỉnh ngộ vỗ vỗ trán, “Được được được, ai nha, tôi thực sự không hiểu chuyện.”

Nói xong, vẻ mặt của gã lại có chút ám muội, “Hai người mau đi đi, Đan thiếu gia đành làm phiền cậu chăm sóc rồi.”

Tiêu Ninh: “...”

Chuyện này cũng không biết phải nói thế nào, Tiêu Ninh kiên trì nhìn những người khác gật gật đầu, xem như là chào hỏi, nửa đùa nửa kéo Đan Hải Minh ra khỏi chỗ ngồi.

Nhận ra trọng lượng người đang bám vào trên người mình càng ngày càng nặng, Tiêu Ninh đành phải kéo Đan Hải Minh lên lần nữa, “Đan tiên sinh? Đan tiên sinh, ngài không có chuyện gì chứ?”

Đan Hải Minh a hai tiếng, sau đó lại không có phản ứng nào khác. Tiêu Ninh nghĩ đến những người này này giờ đều uống loại rượu rất mạnh, có chút linh cảm xấu, vừa bước vào thang máy lập tức gọi điện thoại cho Vương Hoa.

“Số mấy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Tiêu Ninh: “...”

Người này hoàn toàn phủ tay quăng mọi chuyện lên đầu hắn, bắt quá, Tiêu Ninh cũng không thật sự tức giận Vương Hoa, vợ nằm bệnh viện sinh con, sao còn thời gian quan tâm chuyện này, có thể giúp được Vương Hoa như vậy cũng tốt.

Nói thì nói vậy, thế nhưng trên tay còn phải đỡ một tên say khướt, Tiêu Ninh đứng ở cửa không biết phải làm thế nào, “Đan tiên sinh? Nhà ngài ở nơi nào, tôi đưa ngài về.”

Dưới sự kiên trì và kiên nhẫn của Tiêu Ninh, Đan Hải Minh rốt cuộc cũng có chút phản ứng, cậu ta hơi hơi hé mắt, tầm mắt mơ hồ nhìn thân ảnh Tiêu Ninh đang lắc lư trước mặt, há miệng, nôn ra.

Cậu ta nôn đến lợi hại, trong bụng có gì đều moi ra hết, vừa nôn vừa khom lưng đi tới phía trước, nếu không phải Tiêu Ninh dùng sức đẩy mạnh cậu ra, có lẽ người này đã trực tiếp nhào vào chính mình mà nôn, hình như cả ngày hôm nay cậu ta vẫn chưa ăn được gì, những thứ bị phun ra đều không có đồ ăn, tất cả là rượu.

Tiêu Ninh bó tay toàn tập, mấy dặm xung quanh đây không có nhà trọ nào, ngược lại nơi nơi đều là cây cối.

Dù sao cũng có chút tức giận, may mà Tiêu Ninh bị Lô Nham dạy dỗ nhiều năm như vậy, tính tình cũng

có thể kiểm chế rất tốt, lửa còn chưa kịp bay đến, đã bị bản thân nhấn chìm.

Nói cho cùng, khi diễn, đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, tất cả mọi người ai cũng sẽ không nghĩ tới.

Gió đêm sưu sưu thổi một hơi lạnh buốt, Tiêu Ninh phát hiện Đan Hải Minh cuối cùng cũng coi như đã nôn xong, có điều mặt mũi lại trắng bệch, một mối dựa vào trên người hắn, hoàn toàn không chút phản ứng. Vì vậy, hắn cẩn thận lấy ra điện thoại của Đan Hải Minh muốn tìm một chút coi thử có thể liên hệ với người nhà, bạn bè, hay ai đó không, nhưng vừa nhìn vào màn hình, điện thoại lại yêu cầu mật mã.

Tiêu Ninh: “...”

Đưa Phật thì phải đưa đến Tây Thiên, Tiêu Ninh nghĩ, tích đức đi, như Vương Hoa nói, coi như kết giao bạn bè.

Tự an ủi mình một phen, điều chỉnh xong tâm trạng, Tiêu Ninh gọi điện thoại kêu taxi, đợi hơn một giờ mới nhìn thấy tài xế lái taxi chạy tới.

Đem Đan Hải Minh vác lên xe, Tiêu Ninh nói ra địa chỉ nhà bản thân phải ở tạm, nơi đó cách nơi này cũng không xa lắm, chưa tới hai mươi phút sẽ đến. Vô cùng đặng cay mà lôi lôi kéo kéo Đan Hải Minh lên nhà, Tiêu Ninh thở hồng hộc đóng cửa lại, thuận tay ném chìa khóa vào tủ giày, không cẩn thận bị vấp vào chân Đan Hải Minh, hai người cùng nhau ngã nhào trên sàn nhà.

Tiêu Ninh bị đè ở phía dưới, thật muốn cứ như vậy nằm đến sáng sớm ngày mai luôn.

Đan Hải Minh cảm giác như bị làm phiền, nhú nhú mày, cảm nghiêng qua nghiêng lại, đến khi tựa vào hõm vai hắn, cảm thấy thoải mái, gục đầu lập tức ngủ mê man.

Thở dài, Tiêu Ninh âm thầm oán trách một chút, vô cùng cẩn thận nghiêng người sang, đỡ Đan Hải Minh để hai người có thể đứng lên. Hai phòng trong căn hộ này, Tiêu Ninh chỉ ở phòng khách, phòng ngủ chính nhất định phải để cho Lô Nham, dù cho hơn một năm lại đây, Lô Nham cũng chưa từng ghé qua nơi này, bên trong phòng ngủ chính cũng không có bất cứ đồ vật cá nhân nào của Lô Nham, Tiêu Ninh cũng chưa bao giờ đi vào.

Đã làm đến bước này rồi, Tiêu Ninh cũng không nhẫn tâm để Đan Hải Minh ngủ trên ghế sofa, dù sao cậu ta vẫn là ông chủ mới của Vương Hoa, chút ơn huệ này, Tiêu Ninh cũng sẽ giúp.

Rửa mặt cũng lười làm, trực tiếp đem Đan Hải Minh lôi lên giường trong phòng khách, Tiêu Ninh thở phào nhẹ nhõm, không biết một đêm vất vả như vậy sẽ đi đến đâu.

Đan Hải Minh nói cũng đúng, Tiêu Ninh làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, 11 giờ đêm hôm trước ngủ, 8 giờ sáng mai đã tỉnh rồi, có thể nói hắn là tấm gương của nhiều bạn bè cùng trang lứa. Lúc này thực sự đã quá trễ, dứt khoát rửa mặt chính mình, Tiêu Ninh cả người vô lực lão đảo ngã trên ghế sofa, chỉ chốc lát

sau liền ngủ.

Hắn ngủ rất sâu, đột nhiên mơ mơ màng màng nghe động tĩnh gì đó, Bực bội lấy gối dựa trên ghế salông che đầu lại, tiếp tục ngủ thiếp đi.

Mọi người mọi vật xung quanh đã bắt đầu hoạt động lại, Tiêu Ninh vẫn đứng 8 giờ là tỉnh, trong lúc nhất thời không rõ đang ở tình huống nào, cửa lớn đối diện bỗng nhiên mở ra, hắn cả kinh, cảm giác buồn ngủ cũng lập tức biến mất.

Người đi tới toàn thân đều là đồ thể thao, ôm túi nhựa, nhẹ nhàng khoan khoái rất có tinh thần buổi sáng, “Tỉnh rồi?”

Tiêu Ninh mở to hai mắt, phản ứng chậm chạp, “Đan tiên sinh?”

Đan Hải Minh đi tới, đem một chuỗi chìa khóa ném tới trước mặt hắn, đặt mông ngồi xuống cạnh, đồ vật gì đó trên tay kia thì đặt lên bàn, “Chìa khóa đừng ném lung tung.”

Tiêu Ninh nhìn chìa khóa trong tay một chút, cất lại trong túi, lúc này mới phát hiện tóc Đan Hải Minh có chút ẩm ướt, phối một thân quần áo thể thao màu xám tro, càng không cảm giác “Đan thiếu gia” ở nhờ trong phòng khách, nhìn Tiêu Ninh trong mắt, thoải mái như một anh chàng hàng xóm.

Sắc mặt của cậu mặc dù không đặc biệt hồng hào khỏe mạnh, nhưng cũng nhìn không ra đêm hôm qua đã uống say mềm đến nỗi suy sụp tinh thần, nếu cân nhắc nhớ lại biểu hiện đêm qua của cậu ta, thì có thể nhận ra sức khôi phục của người này quả thực đáng kinh ngạc a.

“Tôi đã mượn phòng tắm của anh một lát” Đan Hải Minh nghiêng đầu, đánh gãy tầm mắt đánh giá của Tiêu Ninh, thấy hắn rõ ràng vẫn không tập trung, tiếp tục nói chuyện phiếm, “Còn nữa, đây là y phục của anh, tôi sau này tìm thời gian mua đèn anh một bộ.”

Vóc dáng hai người bọn họ xấp xỉ nhau, Đan Hải Minh mặc quần áo thể thao dự bị của Tiêu Ninh cũng sẽ không phát hiện có gì không hợp, thậm chí so với mặc ở trên người Tiêu Ninh còn thấy tốt hơn. Chỉ là Tiêu Ninh đối với hành động của cậu ta cảm thấy không thoải mái lắm, cũng không muốn tiếp tục đề tài này, “Đan tiên sinh, ngày hôm qua ngài uống rất nhiều, hiện tại có cảm thấy không thoải mái không?”

“Cũng được, tắm rửa một chút sau đó chạy bộ một vòng là tốt rồi.” Đan Hải Minh thoáng nhú mày, không biết đang suy nghĩ gì, “Gọi tôi là Hải Minh đi, ngày hôm qua không phải nói rất thuận miệng sao?”

Nội dung câu nói này có khuynh hướng trêu chọc, mà khẩu khí Đan Hải Minh lại rất nhạt, như có như không thuận miệng nói ra, khiến Tiêu Ninh không làm rõ được cậu ta rốt cuộc có ý gì.

“Ngày hôm qua cảm ơn anh nhiều, may là Vương Hoa tìm được người đáng tin.” Đan Hải Minh không nói rõ ràng, Tiêu Ninh tự nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều, “Không có gì, cũng không phải vấn đề quá phiền

phức.”

Đan Hải Minh không yên lòng gật gật đầu, mở túi nhựa trên bàn, lấy ra bánh bích quy cùng hai bình cháo, “Tôi không tìm được chỗ nào bán điểm tâm, chỉ có siêu thị, chịu khó ăn chút.”

Người này cứ nhiên có thể quan tâm đến việc nhỏ nhặt này khiến Tiêu Ninh cảm thấy có chút bất ngờ, hắn luôn cảm thấy Đan Hải Minh sẽ chấm dứt ở đây, thế nhưng cậu ta so với những công tử bột khác lại không giống nhau lắm.

Tiêu Ninh nói, “Cậu lấy cháo hâm nóng lại rồi ăn đi, ngày hôm qua cậu uống quá nhiều rượu, ăn chút cháo nóng sẽ tốt hơn.”

“Vậy đi.” Đan Hải Minh thả lại thức ăn nhanh lên bàn, “Anh giúp tôi hâm nóng đi.”

Dù sao hiện tại cũng có thể coi như là chủ nhân căn nhà này, Tiêu Ninh cũng nên tự giác chủ động làm vài việc nên làm. Hắn đứng dậy, mang theo hai bình cháo tiến vào nhà bếp. Trong tủ lạnh không có bất kỳ đồ ăn nào, thế nhưng chảo nổi chén bát ngược lại tương đối đầy đủ, Tiêu Ninh đem cháo rót vào hai bát, bỏ vào lò vi sóng hâm lại.

Hắn cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay một chút, thời điểm cuối tuần, Lô Nham tuyệt đối sẽ không rời giường trước 11 giờ, vừa vặn lúc đó sẽ ăn trưa sớm. Tính toán nếu rời nhà sau hai tiếng nữa có lẽ vẫn kịp, Tiêu Ninh bưng cháo bước ra ngoài, Đan Hải Minh đang ngồi ở bên bàn ăn bánh bích quy. Cháo vừa để xuống đến trước mặt, cậu ta lập tức cầm muống bắt đầu ăn, tốc độ vô cùng nhanh.

“Anh yêu thích nam nhân?”

5. Chương 4: Không Được

Khẩu khí Đan Hải Minh mạnh mẽ khiến người ta nhận không ra đây là câu hỏi hay là lời khẳng định, Tiêu Ninh suýt chút nữa không kiềm chế được đem cháo phun hết ra, trợn to hai mắt nhìn người đối diện, mà đối phương vẫn cứ an nhàn đem phần cháo còn lại và vào miệng, nhận ra tầm mắt của hắn, cắn cắn muống, giương mắt nhìn.

Hai người nhìn nhau không nói gì, một lát sau, Đan Hải Minh sùng sục nuốt cháo, nhúu mày ồ một tiếng.

Cũng không biết tại sao.

Bộ dáng cậu ta cau mày rất dễ nhìn, có chút cảm giác như một thiếu niên còn chưa trải qua dằn vặt của đời người, Tiêu Ninh không biết nói gì mới tốt, người này rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì trong đầu?

Âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm, Tiêu Ninh hỏi, “Đan tiên sinh, cậu cả đêm không về nhà, có cần gọi điện thoại báo tin cho người trong nhà một chút không?”

Đan Hải Minh đơn giản trả lời, “Không cần.”

May mắn Đan Hải Minh cũng không có nhắc lại chuyện đêm hôm qua, Tiêu Ninh đang định đề nghị một lát nữa sẽ gọi taxi chở cậu ta về, Đan Hải Minh liền lên tiếng, “Này, chúng ta thương lượng đi, sau này sẽ còn cần anh ra mặt, cũng không phải giúp đỡ không công, tôi sẽ trả tiền theo giờ.”

Thật lâu sau mới có thể lý giải Đan Hải Minh bỗng dưng nói ra lời này là có ý gì, Tiêu Ninh mấp máy khóe miệng, “Đan tiên sinh, đừng nói giỡn.”

“Chuyện này có cái gì hay ho mà đùa giỡn?” Đan Hải Minh bỏ vào trong miệng một mảnh bích quy, hai tay khoanh lại trước ngực, hơi ngả về phía sau, “Sẽ không liên tục làm phiền anh, chỉ vài trường hợp đặc biệt, anh đến lộ diện một chút là được. Anh không phải còn đang độc thân sao?”

Kiểm chế bản thân phun ra lời quá khó nghe, Tiêu Ninh nhin thật lâu mới ôn hòa nói, “Việc này cùng việc tôi còn độc thân không liên quan, tôi nghĩ rằng tôi không có cách nào đảm nhận công việc này.”

Ngậm bánh bích quy, ngoáy đầu lại, Đan Hải Minh hỏi, “Vậy thì không liên quan đến chuyện độc thân. Anh không đảm nhận được hay là không muốn?”

Rột cuộc vì không quen bị người khác tra hỏi đến cùng như vậy, Tiêu Ninh đành phải nói, “Đan tiên sinh, hay là anh đi tìm người khác đi, nhất định sẽ có người nguyện ý.”

Đan Hải Minh kiên quyết gạt bỏ, “Không tìm được.”

Tiêu Ninh hỏi ngược lại, “Bạn bè đâu?”

Đan Hải Minh không biểu tình trả lời, “Tôi ở đây không có bạn bè nào, cũng không có ai thích hợp. Đêm qua nhờ vương Hoa giúp đỡ, kết quả hẳn tìm tới anh, cũng rất tốt. Anh so với hẳn thích hợp hơn nhiều.”

Lời này của cậu ta khiến Tiêu Ninh ngẩn người, xem ra đám người kia cũng không phải bạn bè thân thuộc gì của Đan Hải Minh. Những người kia rõ ràng muốn cùng Đan Hải Minh rút ngắn quan hệ, những lời nói khấp nép đêm đó có lẽ bởi vì cùng Đan Hải Minh quen biết trong thời gian không ngắn, nhưng hình như không biết ở chung với Đan Hải Minh như thế nào. Bây giờ nghĩ lại, Tiêu liền phát hiện có chút kỳ quái, “Những người trong công ty cậu đâu? Dù sao, cũng nên có vài người thân tín...”

“Phiền phức.” Đan Hải Minh mất hứng cắt ngang hẳn, “Đừng nói nữa, muốn tìm một người vừa thuận mắt vừa thích hợp trong thời gian ngắn như vậy ở đâu ra? Tôi rất vội.”

Cậu nói cậu rất vội, vậy mà còn muốn tìm một người thuận mắt, là tìm người đóng giả hay tìm đối tượng hẹn hò à?

Chuyện này quả thật hết cách nói ...

Tiêu Ninh bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, bởi vì có suy nghĩ nào đó chợt lóe lên, trong lòng đối với người tin tưởng bản thân như vậy có chút cảm động, bắt quá chuyện này đối với hắn mà nói quả thật vượt xa tưởng tượng, nghĩ như thế nào cũng không thích hợp, “Vậy tôi thật sự không giúp được gì rồi.”

Đan Hải Minh nghe vậy, nhìn hắn một lúc, nuốt bánh bích quy, ngoài dự đoán của Tiêu Ninh, không tiếp tục dây dưa nữa, “Vậy quên đi. Tôi phải đi.”

Vỗ vỗ tay để phủi bụi bánh, Đan Hải Minh đứng lên, nhìn qua cũng không có chút bực bời nào, “Quần áo của tôi cũng không cần đâu, anh xem rồi xử lý đi.”

“Được...” Tiêu Ninh lịch sự cùng đứng lên, tiễn cậu ta tới cửa, “Đan tiên sinh, đi thông thả.”

Đan Hải Minh dứt khoát ra ngoài, cũng không quay đầu lại, chỉ tùy tiện đưa tay lên vẫy vẫy, bóng lưng biến mất ở góc rẽ thang máy. Tiêu Ninh đứng đó nửa ngày mới lấy lại tinh thần.

Người này thật kì lạ.

Thật không nhìn ra người này mở công ty, hay là làm cái gì? Có lẽ người trong nhà quảng tiền ra cho cậu ta chơi đùa? Vương ca cũng không biết nghĩ như thế nào mà lại đi làm việc cho cậu ta.

Suy nghĩ của Tiêu Ninh cũng không đặt ở trên người Đan Hải Minh được lâu, hắn đơn giản thu dọn một chút rồi ra ngoài giúp Lô Nham mua bữa sáng. Tin nhắn tối hôm qua, Lô Nham vẫn chưa trả lời, Tiêu Ninh dứt khoát mua hai loại thức ăn mà y thích, đi đường tắt, trước 11 giờ đã đến trước cửa căn hộ Lô Nham đang ở.

Ly tách trong khay trà vẫn nằm nguyên vị trí đêm qua, Tiêu Ninh đem đồ ăn đặt lên bàn, nhìn phòng ngủ Lô Nham, cửa vẫn đóng chặt, có lẽ vẫn chưa rời giường.

Kiểm tra lại thời gian lần nữa, ngủ quá lâu đối thân thể cũng không tốt, Tiêu Ninh đi tới gõ cửa, bên trong không trả lời, đành phải đẩy cửa đi vào, “Lô Nham? Rời giường.”

Vừa bước vào, hắn lập tức giật mình.

Trong phòng ngủ là hai thân ảnh đang nằm trên giường lớn, sàn nhà vung vãi đầy quần áo bị ném loạn xạ, hai con người vẫn còn chưa tỉnh ôm nhau ngủ, chân gối ngổn ngang trên người bọn họ, có thể thấy được tay chân bọn họ đang quăn quại lẫn nhau, thân thể dán chặt.

Một người trong đó chính là Lô Nham, âm thanh khi Tiêu Ninh bước vào đã làm kinh động đến y, không nhận được xoa xoa trán, mang theo giọng điệu tức giận buổi sáng, “Làm gì a?”

Người còn lại là một thiếu niên xa lạ, hai tay vẫn còn đang ôm chặt cổ Lô Nham, lúc này bị ồn ào đánh thức, dụi đầu vào cổ Lô Nham, đem con mắt của chính mình che khuất ngủ tiếp.

Bầu không khí trong phòng ngủ vẫn còn đầy rẫy mùi vị ái tình. Một màn này đối với Tiêu Ninh không hề chuẩn bị trước mà nói là quá sức tưởng tượng, trong đầu hắn ong ong đau đớn, theo bản năng nói câu xin lỗi, kéo cửa nhanh chóng đóng lại.

Những năm gần đây, Lô Nham không ngừng đổi tình nhân, bất quá, Tiêu Ninh đều trách né nói đến chuyện này, càng cổ vũ Lô Nham thấy sắc quên bạn. Dù sao cũng biết đối phương đã là người trưởng thành rồi, chuyện nên làm sẽ không thể không làm, thế nhưng hôm nay, Tiêu Ninh mới lần đầu tiên ý thức chân chính, rõ ràng việc Lô Nham cùng người khác lên giường.

Cảm giác này tựa như từng trận từng trận thủy triều lớn bị dồn lại, đè ép Tiêu Ninh đến nỗi không thở được, cho nên hắn đều quên mất nên dựa theo thói quen ngày xưa nhanh chóng rời đi.

Mãi đến tận khi tiếng cửa phòng ngủ vang lên, Tiêu Ninh bình tĩnh.

“Cậu đến rồi?” Lô Nham đi ra, cũng đã rửa mặt xong, ngay cả quần áo cũng mặc chỉnh tề, ngáp một cái ngồi bên cạnh Tiêu Ninh, “Sao rồi?”

Tiêu Ninh thở gấp một hồi, lập tức khôi phục biểu tình thường ngày, “Tôi nghĩ bạn trai nhỏ của cậu xế chiều hôm nay mới đến.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế.” Lô Nham xoa xoa mặt, “Không đêm qua cậu ấy đã đến, còn kéo theo hành lý trực tiếp tới tìm tôi, chắc muốn tạo niềm vui bất ngờ cho tôi đi.”

Không hỏi nhiều nữa, Tiêu Ninh cũng không muốn tiếp tục nghe chuyện này, “Cũng vừa vặn, tôi đem theo món ăn cậu đặc biệt thích, hai người các cậu ăn đi.”

“Không ăn, cậu mang đến đã bao lâu rồi, không tươi a, muốn ăn thì cậu ăn đi.” Lô Nham vô tình trả lời, xoay đầu đi, không tự chủ lộ ra dấu hôn trên cổ, “Hơn nữa tôi chuẩn bị dẫn cậu ta đi ăn gì đó ngon ngon, ngày đầu tiên cũng nên mời cậu ta đi ăn ngoài phải không.”

Tiêu Ninh cười cười, “Đúng vậy.”

Hai người đang nói chuyện thì có một người đẩy cửa đi ra, hắn mặc áo cánh hoa nhàn nhã cùng quần bò, da dẻ trắng nõn, ngũ quan thanh tú, mới tắm xong nên trên mặt còn nhìn ra được một tầng hơi nước, nhìn qua khí chất rất sạch sẽ, lại giống như một sinh viên chưa tốt nghiệp.

Cậu ta nhìn về phía Tiêu Ninh, trong ánh mắt mang theo chút hiếu kỳ, bước nhanh về phía Lô Nham hỏi, “Lô Nham, đây là bạn của anh sao?”

“Ừ, Hạ Ly, đây là Tiêu Ninh. Tiêu Ninh, đây là Hạ Ly.” Lô Nham thấy cậu ta đi tới liền đứng lên, cười vô cùng ôn nhu, vươn tay giúp cậu ta vén lên mái tóc trên trán, khôi phục lại nụ cười thân mật núc trước nặn gò má của cậu ta, “Đã xong? Vậy đi thôi?”

Hướng Tiêu Ninh cười cười, Hạ Ly hỏi, “Tiêu Ninh có cùng chúng ta đi không?”

Lô Nham vẫn chưa trả lời, Tiêu Ninh vội vàng mở miệng, “Không cần, các cậu cứ đi đi. Tôi còn có chút chuyện phải xử lý.”

Nhìn hần nháy nháy mắt, Lô Nham bộ dạng cương chiêu, biểu tình tươi cười ôm ôm Hạ Ly, “Chung quanh đây có những nhà hàng kiểu Nhật ăn cực kỳ ngon, không phải em rất thích ăn đồ ăn Nhật Bản sao?”

Hạ Ly hình như bởi vì Tiêu Ninh còn đang ở đây mà hành động thân mật như vậy có chút không thích ứng, sắc mặt hơi ửng hồng, nhưng vẫn không đẩy Lô Nham ra, có điều ngượng ngùng cười cười, “Anh vẫn còn nhớ sao?”

“Đương nhiên.” Lô Nham vô cùng nhanh chóng nhẹ nhàng chạm một cái vào môi của cậu ta, ôm cậu ta ra ngoài, quay đầu lại trầm mặc nhìn Tiêu Ninh nói, “Vậy chúng tôi đi trước.”

Hạ Ly cũng nhanh chóng quay đầu lại, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt, đi chơi vui vẻ.” Tiêu Ninh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bóng lưng của bọn họ cùng biến mất phía sau cánh cửa, ngẩn người, nhắm mắt lại xoa xoa trán, đột nhiên cảm thấy căn phòng này thực sự trống trải đến đáng sợ, cũng nhỏ đến đáng sợ, chật chội đến nỗi hần cảm thất vô cùng khó thở.

Không phải đã sớm nghĩ thông suốt rồi sao? Tại sao lúc này trái tim lại loạn nhịp như vậy?

Tiêu Ninh lúc này mới cười cười, đi tới cạnh bàn ăn lấy đĩa, vừa bắt đầu ăn chén mì vẫn thần phủ đầy ớt, vừa gửi tin nhắn cho Vương Hoa.

“Mọi việc thuận lợi chứ? Chị dâu sinh con trai hay con gái vậy?”

Không ngờ Vương Hoa phản ứng rất vui vẻ.

“Thuận lợi, là một tiểu khuê nữ. Lần này thật cảm ơn người anh em, Vương ca lần sau sẽ mời cậu ăn nhà hàng!”

Tiêu Ninh cũng không nhẫn tâm trách cứ hành vi của Vương Hoa đêm qua, ngược lại vô cùng mừng cho gã.

“Chúc mừng, khi nào có thời gian tôi nhất định sẽ ghé xem chị dâu và cháu gái một chút”

Vương Hoa nhần tin nhần dài, “Cái gì mà cháu gái, tôi sẽ để con bé nhận cậu làm cha nuôi. Chị dâu câu vẫn chưa ra viện đâu, cậu trước tiên đến thăm nàng chút đi, sau đó đến nhà tôi. Đúng rồi, chuyện đêm qua đã xong rồi đi?”

Cái gì gọi là đã xong... chuyện này có thể xong sao?

Tiêu Ninh cười cười, “Không chút sơ suất, chuyện gì cần giải quyết tôi đã giải quyết vô cùng tốt.”

“Vậy thì tốt, ai, tôi biết cậu mà làm thì nhất định sẽ ổn thỏa. Nếu được vậy thì thời điểm tôi nói chuyện với Đan tổng sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Bởi vì gã đột nhiên nhắc lại, tâm tư Tiêu Ninh trầm xuống, nhớ tới chuyện ban sáng, do dự không biết có nên nói chuyện với Vương Hoa về việc Đan Hải Minh muốn cùng cậu “Thương lượng” hay không. Kỳ thực, hắn cảm thấy bản thân thực sự không thích hợp, chỉ dựa vào vẻ bề ngoài mà nói, bộ dáng hắn quả thật không kém, nhưng lại không đến nỗi khiến ai ai cũng kinh diễm, khí chất và khả năng giao tiếp cũng không thể coi là xuất sắc, không như Hạ Ly kia...

Trong lòng bất tri giác cứng đờ.

Cảm giác này giống như đã từng gặp qua, rất giống với thời điểm lần đầu tiên Lô Nham nói cho Tiêu Ninh biết đối tượng y giao du là nam nhân. Chỉ là khi đó Tiêu Ninh chỉ cảm thấy tim đập đến không không thể kiểm soát được, thiếu chút nữa đã nói ra lời không nên nói.

... Nếu lúc đó nói, thì bây giờ sẽ như thế nào đây?

Sau đó Lô Nham cùng người nam sinh kia bảo trì quan hệ yêu đương hơn hai tháng. Rồi nói với Tiêu Ninh: Nha, thì ra cảm giác cùng nam nhân giao du chính là thế này a, cũng không đặc biệt gì.

Tiêu Ninh nghĩ tới đây, lại nghĩ đến người lớn nhà Lô gia, đột nhiên có cảm giác rất may mắn. Hắn ăn xong mì vẫn thần, cay đến mức không chịu được, lập tức kéo qua cơm cà ri, nhanh chóng ngậm một ngụm, bên trong miệng là cảm giác bỏng rát cay xé, cũng không quan tâm cơn dạ dày đang giằng xé, từng miếng từng miếng ăn hết bát cơm nhạt như nước ốc không chừa chút nào.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Ninh: “Tại sao không tìm được người nào?”

Đan Hải Minh: “Bởi vì tôi đẹp tai xuất sắc đến nỗi không có bạn.”

Tiêu Ninh: “...”

6. Chương 5: Không Thể Nào

Tiêu Ninh ngày thường luôn ăn uống có chừng mực, bây giờ phải cố gắng chịu đựng, từ đêm thứ sáu bụng đã có chút không thoải mái, chủ nhật ở nhà nghỉ ngơi nên vẫn chưa thể ghé thăm vợ chồng Vương Hoa.

Ngày thứ hai, hắn phải đến công ty từ rất sớm, theo thường lệ chào hỏi những thành viên trong tổ của mình, an vị trở về chỗ ngồi của chính mình, mới uống được hai ngụm nước nóng, quản lý liền tới tìm hắn.

“Tiêu Ninh, lên văn phòng tổng giám một chuyến đi.”

Tiêu Ninh không hiểu có chuyện gì, cấp trên của đơn vị này là giám đốc, lên trên nữa mới là tổng giám, bình thường căn bản những ông việc nhỏ nhất này đều không cần người đó phải giải quyết, hôm nay cư nhiên lại tìm đến hắn mời lên văn phòng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quản lý cũng không nói thêm gì, nhưng dáng vẻ của y khiến Tiêu Ninh có dự cảm xấu, cũng không dám hỏi nhiều, theo y tiến vào phòng làm việc của tổng giám.

“Tiêu Ninh đúng không?” Triệu Tổng giám liếc mắt nhìn hắn, chỉ chỉ một xấp giấy A4 trên bàn, “Nhìn xem.”

Chuyện này thế nào cũng không phải chuyện tốt đi?

Mà Tiêu Ninh thật sự không nghĩ ra đã có chuyện gì phát sinh trên đầu mình, đành phải nghe lời cầm lên lật xem một chút, trên đó đều chỉ chít chằng chịt họ tên và số điện thoại.

Triệu tổng giám nhìn hắn nghiêm túc nói, “Mỗi phần sáu ngàn đồng. Bổng lộc này những thành viên trong tổ cậu kiếm được rất thoải mái a.”

Trong lòng Tiêu Ninh chấn động, hắn đã biết chuyện gì xảy ra.

Triệu tổng giám nói tiếp, “Các cậu là người phục vụ khách hàng, hợp tác cùng nhau để tìm được khách hàng càng nhiều càng tốt, mỗi người các cậu đều đã kí điều khoản bảo mật hợp đồng, tôi hi vọng cậu lý giải chuyện nghiêm trọng này lập tức.”

Sắc mặt Tiêu Ninh đã sắp không kiềm chế được, nói như vậy có thể xem như là làm gián điệp thương mại, thế nhưng công ty còn khẳng khái cho rằng việc này có dính dáng đến chính mình, mặc dù hẳn thật sự không biết.

“... Xin lỗi, đây là do tôi thất trách.” Tiêu Ninh bình tĩnh, tận lực bình tĩnh nói, “Khiến công ty tổn thất, tôi rất xin lỗi.”

Triệu tổng giám cùng quản lý cũng không nói gì thêm nữa, ở phương diện này Nhật Hoa quy định vô cùng nghiêm khắc, cả đội của Tiêu Ninh đều phải bị cách chức để điều tra, mà rốt cuộc chuyện này nên xử lý như thế nào còn phải báo cáo lên cấp trên, để cấp trên xem xét thương lượng.

Chuyện được Tiêu Ninh truyền xuống, những chuyên viên phục khách hàng trong tổ nghe đến hoảng sợ, Tiêu Ninh nhìn bọn họ không biết nói gì, đơn giản thu thập đồ đạc của chính mình xong xuôi rồi về nhà.

Tiêu Ninh làm việc luôn chừa đường lui cho mình, dựa vào bản tính kiên định cùng kinh nghiệm từ từ tiến lên vị trí chủ quản này, cũng chưa từng gây khó khăn cho mọi người, cho dù người khác tham lam tạo thành sai lầm, thế nhưng làm người quản lý như hắn quả thật không có khả năng trốn tránh trách nhiệm, công việc này cũng không chắc duy trì được bao lâu, nói không chừng còn phải đối mặt với việc bồi thường không nhỏ.

Sau một trận ầm ĩ như vậy, tâm tình Tiêu Ninh cuối cùng cũng chìm xuống tận vực sâu, trên đường về nhà, hẳn thật sự không nhận được gọi điện thoại cho Lô Nham. Như trong dự liệu, Lô Nham không nghe máy.

Thời điểm Tiêu Ninh gọi điện thoại cho Lô Nham luôn là như vậy, đều là tỉ lệ 5:5, bởi vì cuộc sống sinh hoạt của Lô Nham luôn náo nhiệt sôi nổi, lúc nào cũng sẽ có chuyện đang bận, mà nếu như Lô Nham thấy Tiêu Ninh gọi nhờ, cũng sẽ không chủ động liên lạc, y biết Tiêu Ninh nhất định sẽ gọi lại cho y.

Không thấy ai nghe máy liền lập tức ngắt cuộc gọi, phiền muộn trong lòng Tiêu Ninh ngưng tụ thành một mảnh mờ mịt ướt đẫm, quán quanh lục phủ ngũ tạng của hắn, chỉ cảm thấy có một cỗ cảm giác lạnh buốt bao quanh toàn thân, không cách nào xua đi được.

Đứng ở đầu đường, người đến người đi liên tục lướt nhanh qua hắn, mỗi người đều có nơi để về, chỉ có hắn không biết đi đường nào mới tốt, nhớ về thời niên thiếu ngày xưa, luôn luôn phải chờ đợi, khi đó hắn cũng thế này, mờ mịt nhìn mọi người xung quanh huyên náo sôi động.

Tại sao đã qua hơn hai mươi năm, cố gắng nỗ lực, thái độ đoan chính, cuối cùng cũng trở thành bộ dạng lẫn lộn này?

“Ngượng ngùng.” Người qua đường ở phía sau không cẩn thận đụng phải hắn một chút, Tiêu Ninh khôi phục hồi tinh thần lại, mím mím môi, nghĩ một hồi, lấy ra điện thoại gọi cho Vương Hoa, “Vương ca? Anh còn ở bệnh viện không? Ủ, tôi bây giờ rảnh rồi, qua đó thăm chị dâu một chút nhé?”

Vương Hoa bên kia nhiệt tình đáp ứng, lúc này Tiêu Ninh mới thở phào một hơi. Hắn đến siêu thị mua vài

đồ vật, bắt taxi chạy tới bệnh viện phụ sản.

“Ai nha, cậu tới thì tới, đêm nhiều đồ như vậy làm gì.” Vương Hoa vốn dĩ đang ngồi bên giường bệnh, nhìn thấy Tiêu Ninh lập tức đứng lên, tiếp nhận đồ vật của hắn đặt lên đầu giường, “Đến đến, đây là chị dâu cậu, đây là Tiêu Ninh, anh đã từng nói với em.”

Tôn Nhu Nghiêng ngồi trên giường, nhu hòa ôm một đứa bé trong lòng ngực, ngũ quan đoan chính chào hỏi, “Tiểu Ninh đây sao, tôi thường nghe Vương ca của cậu nói về cậu đó.”

“Chị dâu hảo.” Tiêu Ninh cẩn thận ngồi xuống bên cạnh, “Cực khổ rồi, bây giờ có cảm thấy khá hơn không?”

Không biết có phải hay không bởi vì mới được làm mẹ, người phụ nữ nở nụ cười đặc biệt ôn nhu, đó là biểu tình hài lòng vui sướng, “Tôi thuận lợi sinh, khôi phục tương đối nhanh.”

Gật gật đầu, Tiêu Ninh không biết phải nói gì nữa, liền cúi đầu xem tiểu hài tử, “Vương ca, gọi thế nào đây?”

Vương Hoa nói lên tên con gái của mình, tươi cười xán lạn, “Có tên rồi, gọi là Nhã Đình.”

“Dung mạo thật xinh đẹp.” Có thể bởi vì biết mình đời này không thể có hài tử, nhìn thấy đứa nhỏ, trong lòng không tự chủ lập tức yêu thương, đứa bé kia không tranh với đời, hồn nhiên vô tư để mặc Tiêu Ninh vuốt ve, hắn loan loan khóe miệng, “Lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nữ.”

Vương Hoa tự hào đạo, “Đương nhiên.”

Tiêu Ninh không ngồi lâu, tiểu Nhã Đình liền tỉnh lại, òa khóc. Vương Hoa đứng lên, “Đi thôi, tiểu chất nữ của cậu đến giờ ăn cơm rồi.”

Giờ mới hiểu được Tôn Nhu Nghiêng muốn cho con bú sữa, Tiêu Ninh nhanh chóng đứng lên cùng Vương Hoa rời đi.

Tới hành lang, Vương Hoa mới hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hơi sững sờ, Tiêu Ninh mỉm cười lắc đầu, “Không có gì a?”

“Này, chớ xem thường nhân lực Vương ca cậu, có chút tâm sự nhỏ ấy cũng không nhận ra, tôi làm sao có thể trở thành trợ lý của Đan tổng?” Vương Hoa vỗ vỗ vai hắn, “Nói đi, rốt cuộc làm sao vậy? Chuyện của công ty? Chuyện trong nhà? Tại sao không đi làm?”

Tiêu Ninh vốn không muốn nói cho Vương Hoa, hẳn không quen đem chuyện của mình kể oang oang cho người khác.

Cảm thấy ngoại trừ cha mẹ ra, sẽ không một ai có đủ kiên trì hay nghĩa vụ để lắng nghe những tâm sự tiêu cực. Mà ngay cả cha mẹ, Tiêu Ninh cũng không có.

Những chuyện không như ý, Tiêu Ninh đều giấu trong lòng.

Nhưng thời gian gần đây, hẳn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi, lúc này, Vương Hoa cũng coi như là trưởng bối mà quan tâm hẳn, hẳn có chút không nhịn được.

Dem chuyện của công ty nói một cách đơn giản cho Vương Hoa nghe, Vương Hoa trầm ngâm chốc lát nói, “Cậu cũng đừng quá lo lắng, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải xem cấp trên công ty các cậu quyết định thế nào. Chuyện này cậu vốn chỉ thất trách, Cấp trên của cậu sao có thể nói gì cậu? Nói ngon ngọt với bọn họ vài câu, không chừng chỉ cần kiểm điểm một chút, phạt mấy tháng lương là được rồi.”

Tiêu Ninh cười khổ.

Vương Hoa ít nhiều cũng hiểu rõ hẳn, nếu Tiêu Ninh có thể cùng những cấp trên của công ty hòa giải nịnh nọt, thì đã sớm được thăng chức, đâu phải gặp cảnh khốn cùng phục vụ khách như bây giờ a..

Vì vậy Vương Hoa thay đổi đề tài, “Công ty của các cậu thuộc tập đoàn nào? Để coi thử có người quen biết không.”

Tiêu Ninh trả lời, “Nhật Hoa.”

Sắc mặt Vương Hoa bỗng chốc trở nên cổ quái.

Tập đoàn Nhật Hoa là thị trường xí nghiệp lớn, Vương Hoa đã làm công việc này từ lâu nghe qua đương nhiên sẽ không kinh ngạc, thế nhưng về mặt đó so với “Hóa ra là Nhật Hoa” còn muốn phức tạp hơn nhiều, Tiêu Ninh cảm thấy có chút không đúng, “Làm sao vậy?”

“Tiêu Ninh, cậu không quen nịnh nọt người khác, cho nên tôi trước tiên hỏi một câu.” Ánh mắt của Vương Hoa nhìn hẳn khó có thể dùng lời diễn tả được, chắc lưỡi một cái, “Cậu có biết Phó tổng giám đốc của Nhật Hoa là ai không?”

Tiêu Ninh thật sự không rõ, hẳn chỉ là một chủ quản nhỏ, tầng của Phó tổng giám đốc lại cách rất xa, hẳn bình thường giao tiếp nhiều nhất với những giám đốc, ngay cả tổng giám cũng hôm nay mới gặp qua. Chỉ chuyên chú vào công việc của chính mình, Tiêu Ninh không quen giằng dắm vào những mối quan hệ, nếu không lần này cũng sẽ không thành ra như vậy.

Ở cuộc họp hằng năm, tổng giám đốc hay Phó tổng giám đốc đều có mặt, nhưng Tiêu Ninh cùng lắm chỉ có chút ấn tượng với tổng giám đốc, sao còn nhớ Phó tổng giám đốc là ai? Bất quá hình như trên những thông báo của công ty đều có tên của tổng giám đốc và Phó tổng giám đốc, hắn cố gắng cẩn thận nhớ lại, “Hình như gọi là Đan...”

Tiêu Ninh bỗng chốc á khẩu, biểu tình có chút hoảng hốt.

Vương Hoa nhún nhún vai, giúp hắn nói tiếp, “Đan Hải Hồng.”

“Hắn là...?” Tiêu Ninh chần chờ mở miệng, cái tên này cùng Đan Hải Minh chỉ khác có một chữ?

Vương Hoa lại hỏi, “Cậu có biết chủ tịch của các cậu là ai không?”

Thấy bộ dáng hoàn toàn không biết của Tiêu Ninh, Vương Hoa cũng tự trả lời luôn, “Đan Dật Tùng.”

Trong lòng đã có chút sang tở, quá trùng hợp, làm sao có khả năng trùng hợp như vậy? Tiêu Ninh giật mình há miệng, “Không thể nào?”

“Chính là ‘Không thể nào’ kia.” Vương Hoa liếc nhìn hắn, “Đan Hải Minh là Đan gia nhị công tử.”

7. Chương 6: Duyên Phận A

Tại sao lại như vậy?

Tiêu Ninh vội vàng hỏi, “Anh không phải nói Đan Hải Minh là tổng tài của anh sao?”

“Đúng vậy, Đan Hải Minh không tiến vào Nhật Hoa làm việc, tự mình mở một công ty riêng, kinh doanh độc lập, ừ...Diệu Gia Hoa Đình, cậu có từng nghe qua không? Đó là công ty của chúng tôi đang mở rộng.” Vương Hoa sờ sờ cằm, nhìn Tiêu Ninh, “Cậu phải hiểu, gia nghiệp của Nhật Hoa vô cùng cường đại, lại có hai đứa con trai, mà bên trong những gia đình giàu sẽ luôn tồn tại ra ân oán, nói chung anh trai của cậu ta đã sớm tiến vào Nhật Hoa rèn luyện từ nhiều năm rồi, hiện tại tuổi còn trẻ mà đã trở thành Phó tổng giám đốc, thêm mấy năm nữa khẳng định sẽ được nâng đỡ, chân chính trở thành người điều hành, thoát nhìn sẽ thừa kế Nhật Hoa, còn Đan tổng thì.”

Tiêu Ninh không hiểu, cuộc sống của hắn rất đơn giản, với những chuyện bên ngoài không có hứng thú, không biết nhiều, càng chưa từng trải nghiệm qua.

Nói tới chỗ này, Vương Hoa hơi nhíu lại lông mày, “Tôi cũng nghe nói, lúc trước không biết tại sao... Bị đá sang Đức du học, hai năm gần đây mới trở về, sau khi về liền cùng những người khác đồng thời thành lập

ra công ty này. Bất quá, bọn họ dù thế nào cũng là anh em, tôi sẽ nhờ cậu ta nói giúp cậu vài câu, chuyện này cũng không lớn. Lần trước không phải cậu đã giúp cậu ta sao?”

Trong lòng Tiêu Ninh kêu khổ một trận, Vương Hoa đại khái cũng nhớ lại lần trước đã lừa Tiêu Ninh thâm, lúc này sắc mặt có chút không được tự nhiên, “Lần trước thực sự đã là làm khó dễ cậu. Tôi cũng sợ hết hồn.”

Gã nói tới việc Đan Hải Minh tìm người giả bạn trai mà không phải giả bạn gái có chút không thích ứng, “Đan tổng đột nhiên bảo đóng giả. Cậu xem tôi đây vừa cao lớn thô kệch, vừa là đàn ông đã kết hôn, cho dù tôi có muốn diễn, người ta liệu có tin không?”

Đan Hải Minh chắc chắn đã không nói với Vương Hoa việc Tiêu Ninh từ chối tiếp tục giúp cậu ta, thấy Tiêu Ninh không phản ứng gì, Vương Hoa vô cùng vui vẻ an ủi, “Không phải rất vừa vặn ư? Việc này của cậu cũng không to tát gì, Đan tổng sẽ giúp thôi.”

“Tôi... Cảm thấy không cần đâu.” Tiêu Ninh hơi trầm tư, “Khiến người ta báo đáp như vậy sẽ làm người ta chán ghét.”

“Nào có nghiêm trọng như vậy, cái gì mà báo đáp, đây không phải là trợ giúp lẫn nhau à? Đã nói với cậu nên kết giao bạn bè, nói không chừng lần sau cậu ta có việc cần tìm cậu hỗ trợ đấy?”

Tiêu Ninh không thể mở miệng, cậu ta đã tìm rồi, chỉ là mình không đồng ý a...

“Lúc này có lẽ cậu ta không bận. Kỳ thực, hơn nữa thời gian của cậu ta đều rảnh rồi.” Vương Hoa nhanh chóng quyết định, vừa nói vừa lấy điện thoại ra định gọi, “Chỉ là cậu phải cùng hắn nói chuyện một chút”

“Vương ca.” Tiêu Ninh cơ hồ muốn cướp điện thoại, “Để tôi suy nghĩ thêm...”

Một bàn tay bịt trước mặt không cho hắn tiếp tục nói, Vương Hoa nói chuyện điện thoại, “Đan tổng? Không quá vội đến ngài đi? Vậy thì tốt, là thế này, ngài còn nhớ lần trước ở Đêm Trắng tôi đã dẫn người tên Tiêu Ninh đến không?”

Tiêu Ninh lúng túng nhìn gã tóm gọn mọi chuyện nói lại lần nữa, “A... Tốt, cơm tối? Bữa trưa? Được, Cảm Cúc? Tôi biết ở nơi nào rồi, tôi sẽ nói với hắn.”

Cúp điện thoại, Vương Hoa gật gật đầu với Tiêu Ninh, “Cũng không có việc gì, buổi trưa mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Sắc mặt Tiêu Ninh lộ vẻ khó xử, “Không cần đâu...”

“Không phải tôi đã nói cậu sao, tiểu Ninh.” Vương Hoa hiếm thấy nhú mày, “Bất kể có phải vì gặp chuyện

như vậy hay không, kết giao mới người như Đan Hải Minh đối với cậu khẳng định có lợi, ai biết sau này cậu có chuyện quan trọng vừa vặn cần cậu ta giúp đỡ? Hơn nữa, tôi cũng không bắt cậu phải đi nịnh nọt cậu ta, ăn bữa cơm thì chết sao?”

Tiêu Ninh không nói lời nào.

Vương Hoa nhìn nhìn bộ dạng của hắn, thật sự có chút khó chịu, “Buổi tối tôi đưa cậu đi.”

Đã nói đến mức này rồi, Tiêu Ninh mà cự tuyệt nữa sẽ bị xem là không biết điều, “Vương ca anh ở lại bồi chị dâu và con gái đi, tôi tự mình đến đó.”

Tiêu Ninh thứ nhất không muốn làm chậm trễ thời gian của Vương Hoa, thứ hai Đan Hải Minh không chừng sẽ có chuyện bận, hơn nữa Tiêu Ninh cũng không hy vọng Vương Hoa nghe thấy hai người nói về vấn đề này.

Vương Hoa thấy hắn kiên quyết, cũng không làm khó nữa, “Đan tổng nhìn như vậy, chỉ cần cậu và hắn ăn ngay nói thật, kỳ thực hắn rất tốt.”

Tiêu Ninh thở dài, gật gật đầu.

*

Rời khỏi bệnh viện, Tiêu Ninh trở về chỗ ở thay đổi quần áo, buổi trưa đúng 12 giờ đến Cẩm Các, tìm nơi gần cửa sổ chỗ ngồi xuống. Hắn cố ý nhìn về phía cửa ra vào, chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể thấy người đến người đi.

Vài phút sau, Đan Hải Minh từ cánh cửa bước vào.

Trong tay Đan Hải Minh mang theo một túi giấy, có lẽ muốn đi theo nhân viên phục vụ vào trong, Tiêu Ninh liền đứng lên, “Đan tiên sinh?”

Nghe được âm thanh, Đan Hải Minh nhìn lại, cất bước đi tới, động tác tùy ý ngồi xuống trước mặt Tiêu Ninh, đem túi đặt trên bàn, lời ít ý nhiều nói, “Quần áo.”

Tiêu Ninh tiếp nhận nhìn một chút, bên trong là một bộ quần áo thể thao màu xám tro, nhưng không phải bộ đồ kia của mình, hiển nhiên là mới mua, đành phải nhận lấy ý tốt, “Cảm tạ.”

“Có cái gì tốt mà cảm ơn.” Đan Hải Minh dựa ra sau ghế, không tiếp nhận thực đơn mà nhân viên phục vụ đưa tới, điềm tĩnh phun ra bùm bùm một chuỗi, “Ba chén tôm, cua muối bỏ, thịt gà, măng tây, cơm nắm.”

Nhân viên phục vụ cố gắng ghi nhớ từng món, “Quý khách cần gì khác không?”

“Cậu hỏi lại anh ta.” Đan Hải Minh nói, dùng cầm hướng Tiêu Ninh ra hiệu.

Đan Hải Minh một hơi đã gọi không ít, Tiêu Ninh chỉ lật ra một tờ thực đơn, cũng không có tâm tình nhìn kỹ lập tức đóng lại, “Tôi không đặc biệt muốn ăn gì, chừng đó là đủ rồi.”

Hắn thông thường nói chuyện rất khách khí, Đan Hải Minh lại nói, “Anh tốt nhất gọi cho mình ít món, gọi ra tôi đều sẽ rất thích ăn, không nhất định sẽ để anh ăn nhiều.”

Tiêu Ninh: “...”

Nhân viên phục vụ nháy mắt hé miệng nở nụ cười, Tiêu Ninh đành lần thứ hai mở ra thực đơn, thực đơn của quán cơm này so với trong tưởng tượng của Tiêu Ninh tốt hơn nhiều, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, tên món ăn rõ ràng, giá cả mặc dù không phải bình dân, nhưng cũng không đặc biệt đắt, hoàn toàn không làm khó Tiêu Ninh.

Hắn lật xem hai lần, Đan Hải Minh muốn ăn món gì thì đã tự mình gọi, Tiêu Ninh cũng hoàn toàn không biết khẩu vị người này, đành gọi một vài món ăn chính mình cảm thấy ngon, “Vậy thì... Ba cá xông khói, thịt xào dưa, cơm ngô sen, nước chanh đậu phụ... Thôi, không cần nữa, gọi nhiều hơn sẽ ăn không hết.”

Đan Hải Minh vốn đang uống nước chanh, liếc nhìn một cái, “Không sao, gọi đi, ăn không hết đóng gói.”

Tiêu Ninh: “...”

“Quay lại phần đồ ngọt đi.” Đan Hải Minh hỏi nhân viên phục vụ, “Đề cử một chút.”

Nhân viên phục vụ ân cần giới thiệu, “Canh khoai bí ngô của chúng tôi rất được yêu thích, hai vị có muốn một chút không?”

Đan Hải Minh không chút suy nghĩ nói, “Cho anh ấy một phần.”

Tiêu Ninh có chút ngoài ý muốn.

“Được rồi, quý khách đợi một lát.” Bọn họ đã gọi không ít món ăn, nhân viên phục vụ nhớ kỹ thực đơn lễ phép rời đi.

Hai người trên bàn lập tức trầm mặc.

Trong lúc này mà im lặng thì không tốt lắm, Tiêu Ninh nghĩ nếu chính mình có việc cầu người ta, vẫn nên chủ động mở lời, “Đan tổng, chuyện của tôi Vương ca đã cùng cậu nói qua đi?”

Đan Hải Minh ừ một tiếng, “Toàn bộ, không cần nói lại lần nữa. Việc khó khăn của tôi cậu có giúp không?”

Tiêu Ninh trừng mắt nhìn, “A?”

“Làm bạn trai tôi ở vài sự kiện, đương nhiên, không phải nói không, sẽ trả lương cho anh.” Đôi Khuỷu tay Đan Hải Minh khoát trên bàn, “Anh đáp ứng tôi, tôi lập tức giúp anh xử lý chuyện này.”

Tiêu Ninh hiểu được, giọng như có chút khó tin hỏi ngược lại, “Đây là điều kiện?”

“Cũng không tính đi.” Đan Hải Minh biểu tình vô tư, “Dù sao cũng chỉ là một câu nói, nếu anh giúp tôi, ta nhất định sẽ giúp anh, nếu anh không giúp tôi, tôi nghĩ không chừng cũng sẽ giúp anh.”

Tiêu Ninh không phải không nghĩ tới Đan Hải Minh sẽ nhắc lại chuyện này, chỉ là không nghĩ người này có thể nói thẳng thắn như vậy, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì mới đúng.

Hắn rất muốn thở dài, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Chuyện này kỳ thực cũng không phức tạp lắm, hoàn toàn có thể giúp mình xã giao nhiều hơn.

Nói thật, Tiêu Ninh từ lúc trước tiến vào Nhật Hoa đã trải qua rất nhiều đợt phỏng vấn cùng huấn luyện dày đặc, Nhật Hoa có phúc lợi cho nhân viên, tiền lương đãi ngộ, còn có chế độ đào tạo rất tốt, thật sự là công việc tốt hiếm có.

Hắn vì thất trách, viết vài bản kiểm điểm hoặc kỉ luật thì không có gì quá đáng, thế nhưng muốn hắn bởi vì bản thân chưa từng gây chuyện mà mất đi công việc, rồi bồi thường tiền, thực sự mà nói, có chút không cam lòng.

Người ta nói “không muốn lại được”, Tiêu Ninh tuy rằng không thích cưỡng cầu, nhưng trong lòng hắn lo lắng, không biết phải làm sao.

Chân mày hắn nhất thời buông lỏng, bị Đan Hải Minh nhìn ra, “Tôi cũng không phải thật sự làm gì anh, lo lắng gì?”

Tiêu Ninh đành phải cười khổ nói, “Lo lắng tôi tay chân vụng về, làm hỏng chuyện của Đan tiên sinh.”

“Yên tâm, không hỏng được.” Đan Hải Minh như có như không lung lay đầu, cũng không biết là muốn lắc đầu hay gật đầu, “Vậy được rồi.”

Luôn cảm thấy người này nói chuyện không đứng đắn, dường như muốn chơi đùa, Tiêu Ninh có chút đau đầu, “Đan tiên sinh, tôi có thể biết tại sao cậu cần tôi hỗ trợ không?”

Đan Hải Minh nhàn nhạt nhíu mày, sau đó liền buông ra, “Bởi vì có người muốn thấy tôi yêu nam nhân.”

Đây là lời giải thích kiểu gì?

Bất quá, cậu ta nếu đã nói như vậy thì có lẽ cậu ta không muốn nói cho Tiêu Ninh, mà Tiêu Ninh cũng không có ý định hỏi quá sâu, “Vậy tôi...”

Dừng một chút, hắn nói tiếp, “Chúng ta cần phải chuẩn bị gì không?”

“Chuẩn bị cái gì?” Đan Hải Minh dường như là cảm thấy chán ghét phất phất cánh tay, “Làm bộ một chút mà thôi, sẽ không làm phiền anh.”

Cho dù có làm bộ một chút cũng phải nghiêm túc suy nghĩ chứ? Có chút tinh thần chuyên nghiệp được không?

Chỉ là nhìn hắn như vậy, Tiêu Ninh lại càng yên lòng, chuyện này nhất định sẽ không quá phiền phức, ngược lại khoảng thời gian này Lô Nham khẳng định không có thời gian tìm mình, mà ngoài công việc ra thì toàn bộ thời gian đều rảnh rỗi, thực sự vừa vặn.

Lúc này nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên, đẩy áp mặt bàn, Đan Hải Minh không khách sáo cũng không cần Tiêu Ninh khách sáo, tự động bắt đầu ăn.

Hắn hôm nay ăn mặc vẫn rất nhàn nhã, ống tay áo được vén đến khuỷu tay, thời điểm ăn tôm cũng không quá bận tâm hình tượng, tuổi lại không lớn, thực sự không nhìn ra là một người kinh doanh, cùng hắn so sánh, Tiêu Ninh cảm thấy bản thân quả thực hình như giống người làm ăn hơn.

Tiêu Ninh nhìn hắn cúi đầu ăn tôm không thẳng mình, vốn vẫn luôn thẳng tắp lưng cũng không nhịn được thoáng thả lỏng, chọn lấy món của chính mình bắt đầu ăn.

Bữa cơm này rất ngon, thấy Đan Hải Minh chuyên chú ăn, Tiêu Ninh cũng đơn giản cúi đầu ăn thức ăn của chính mình, lực ăn của hắn cũng thuộc loại bình thường, khi những món ăn còn lại ít nhất một nửa, ngừng đầu nhìn lên, những món mà Đan Hải Minh gọi quả nhiên như hắn nói, sắp ăn sạch hết.

Đồ ngọt cuối cùng cũng dọn đến, vốn dĩ Tiêu Ninh đã có chút no, nhưng khi canh bí ngô được bưng lên, một cổ hương vị thanh tân quá hấp dẫn người ulla tới, Tiêu Ninh nhịn không được muốn ăn, vẫn nếm một muỗng, mùi vị vô cùng trong veo, bí ngô thơm ngát rất rõ ràng, bên trong lẫn lộn khoai tím cố ý không luộc nhuyển, không biết làm thế nào mà có chút giòn tan, vừa thơm vừa ngọt, thêm một chút canh thanh đạm trở nên vô cùng phù hợp.

Ăn ngon thật a.

Tiêu Ninh ăn rất thoải mái, bất tri bất giác liền ăn hơn một nửa, giương mắt nhìn, Đan Hải Minh một tay chống đỡ cằm, nghiêng cổ nhìn hắn, thấy hắn nhìn lại, cảm thấy khá thú vị, khẽ mỉm cười, “Anh rất thích ăn ngọt.”

Khẩu khí Đan Hải Minh lúc nói chuyện luôn mập mờ, câu nói này lại đứng đắn hiếm thấy, mang theo chút trêu chọc. Động tác trên tay Tiêu Ninh ngừng lại, nhớ tới canh bí ngô này Đan Hải Minh chỉ gọi cho mỗi mình hắn, trong lòng không tự chủ liền trở nên tế nhị.

8. Chương 7: Thân Thiết Với Người Mới Quen

Tiêu Ninh chỉ ăn sạch sành sanh cá xông khói, thịt và đậu phụ còn dư không ít. Đan Hải Minh xem xét liếc mắt một cái, “Một lát nữa anh trực tiếp về nhà?”

Tiêu Ninh không biết cậu ta hỏi cái này là có ý gì, nhưng vẫn thành thật gật gật đầu.

Ừ một tiếng biểu thị đã biết, thời điểm Đan Hải Minh trả tiền, thật sự nói nhân viên phục vụ giúp hắn đem món ăn gói lại. (=.=!)

Liên tưởng đến gia thế của cậu ta, hành động này quả thực không nói được là bình dị gần gũi hay cố gắng tiết kiệm, trong nháy mắt khiến bữa cơm này trở nên có chút khó hiểu. Tiêu Ninh dù muốn từ chối một chút cũng không biết phải nói gì.

Đan Hải Minh bỗng nhiên nói, “Điện thoại di động.”

Tiêu Ninh hỏi ngược lại, “Cái gì?”

“Điện thoại di động của anh, nghe không hiểu sao?” Đan Hải Minh chìa tay trước mặt Tiêu Ninh, Tiêu Ninh theo bản năng lấy điện thoại di động ra đưa cho cậu, chỉ thấy cậu cầm lấy rồi thực hiện vài thao tác, một lát sau, chuông điện thoại Đan Hải Minh vang lên. Cậu đem điện thoại di động trả lại cho Tiêu Ninh, “Tại sao ngay cả bảo mật cũng không cài?”

Tiêu Ninh nhìn trên màn hình di động là một cuộc gọi nhỡ, chính là tên của Đan Hải Minh, nghe vậy cười cười, “Bên trong điện thoại di động của tôi không có thứ gì.”

Đan Hải Minh không tỏ rõ ý kiến, tay chống bàn đứng dậy, “Cầm lấy bữa tối cùng quần áo, tôi đưa anh trở về.”

Khẩu khí của cậu tùy tiện quen thuộc, Tiêu Ninh muốn khách sáo vài câu, người kia đã đi ra ngoài, hẳn không thể làm gì khác hơn là mang theo hộp cơm plastic theo sau.

Một đường tìm từ để hỏi, Tiêu Ninh nghĩ mình không nên làm phiền Đan Hải Minh như vậy, tuy nói bọn họ sẽ đóng vai tình nhân thân mật, nhưng bộ dạng Đan Hải Minh như vậy thật khiến Tiêu Ninh cảm thấy không thể nào nói chuyện được.

Tiêu Ninh theo Đan Hải Minh đến bãi đậu xe, cách đó không xa đèn báo mở khóa màu xanh nhạt vang lên, “Đan tiên sinh...”

“Nói.” Đan Hải Minh cũng không trả lời hắn, mà là nhận điện thoại, vừa mở cửa xe vừa ra hiệu Tiêu Ninh từ một bên khác đi vào, “Đừng nói nhảm, nói thẳng vấn đề.”

Tiêu Ninh trù trù mấy giây, Đan Hải Minh đã ngồi xuống, hắn đành phải cùng lên xe.

“Khoan đưa cho tôi kiểm tra” Đan Hải Minh dùng một tay khác kéo qua dây an toàn thắt lại, “Tôi biết rồi, vậy chủ nhật nói cho tôi biết kết quả.”

Tắt máy xong cậu ta tiện tay đem điện thoại di động ném qua một bên, lấy ra chìa khóa xe, “Nhà anh ở vùng phụ cận Đêm Trắng?”

Đại khái không thể gọi là phụ cận được, chỉ có thể gọi là cùng hướng, Tiêu Ninh gật đầu, “Đúng, Đêm Trắng đi xuống nữa.”

“Ở xa như vậy.” Đan Hải Minh khởi động ô tô đi ra ngoài.

Trên đường hai người đều không trò chuyện, ngoại trừ khi Đan Hải Minh đi tới vài chỗ rẽ sẽ để Tiêu Ninh chỉ đường. Trong khi điện thoại của Đan Hải Minh vang lên nhiều lần, Đan Hải Minh chỉ liếc qua một cái, không thèm quan tâm. Tiêu Ninh hơi cảm thấy kỳ quái, không nhịn được cũng nhìn một chút, như ẩn như hiện nhìn thấy tên Diệp Tử Hân này liên tục lóe lên.

Đương nhiên hắn chắc chắn không biết mở miệng nói gì, mãi đến tận khi xe Đan Hải Minh dừng ở cửa nhà trọ, Tiêu Ninh mới nói, “Đã làm phiền anh, Đan tiên sinh.”

Đan Hải Minh vịn tay lái, cầm đặt nơi khuỷu tay nhìn về phía hắn.

Bị cậu nhìn đến có chút không dễ chịu, Tiêu Ninh tháo dây an toàn, chuẩn bị mở cửa xe. Đan Hải Minh lên tiếng, “Không có?”

Hai chữ này không đầu không đuôi, Tiêu Ninh mê man hỏi, “Cái gì?”

Đan Hải Minh hất cằm lên, trong khẩu khí mang theo chỉ trích, “Anh không mời tôi vào nhà ngồi một chút?”

Tiêu Ninh: “...”

Nói như vậy thật giống như chính mình thất lễ, sắc mặt Tiêu Ninh lúng túng cười cười, “... Không phải, tôi cho rằng Đan tiên sinh buổi chiều có việc.”

“Chuyện buổi chiều của tôi hủy bỏ.” Đan Hải Minh dứt khoát trả lời, “Không có nơi phải đi.”

Tiêu Ninh đành phải hơi bất đắc dĩ cười nói, “Vào chỗ của tôi ngồi một chút đi, tuy rằng tôi thật sự không có thứ gì tốt để chiêu đãi Đan tiên sinh.”

Đan Hải Minh không nói thêm gì nữa, “Bãi đậu xe ở nơi nào?”

Tiêu Ninh đành phải ngồi xuống lại, chỉ Đan Hải Minh tiến vào một bãi đậu xe ở lầu một, cùng cậu ta từ thang máy đi lên. Nhà trọ này bởi vì bên trong chỉ có Tiêu Ninh và Lô Nham đôi lúc sẽ ghé lại đây ở, trong tủ giày còn thả hai đôi dép lê, vừa vặn hiện tại hai người mỗi người một đôi.

“Đan tiên sinh muốn uống trà hay là cà phê?” Tuy rằng hai thứ này đều không tính là tốt lắm, trà cũng không biết đã mua bao lâu rồi, cà phê cũng chỉ là thức uống hòa tan nhanh, mà Tiêu Ninh vì lễ tiết nên cũng phải hỏi một câu.

“Giúp tôi lấy ly nước là được.” Đan Hải Minh nhìn một vòng căn phòng lần trước chính mình ở nhờ, ngồi vào trên ghế salông, “Có thể xem ti vi không?”

“Có thể, dụng cụ điều khiển từ xa ở trên bàn.” Tiêu Ninh vừa trả lời vừa tiến vào nhà bếp nấu nước, thời điểm đi ra Đan Hải Minh đã mở TV, dùng mỗi giây đồng hồ đổi một kênh tốc độ cực nhanh lướt qua nhiều chương trình, cuối cùng rốt cục dừng lại ở thể giới động vật.

Tiêu Ninh cùng cậu duy trì khoảng cách ngồi ở trên ghế sa lon, ngậm miệng không nói nhìn chằm chằm màn hình.

“Cùng tôi cùng một chỗ có phải rất không thoải mái không”

Câu nói này quá đột ngột, đột ngột đến nỗi hành động của Tiêu Ninh còn nhanh hơn đầu óc, trước tiên chậm rãi quay đầu nhìn Đan Hải Minh, sau đó mới bắt đầu tiêu hóa câu nói này.

Trong lồng ngực Đan Hải Minh ôm một cái gối, vẫn duy trì tư thế xem ti vi, chỉ chừa cho Tiêu Ninh một cái gò má đang ngán ngấm buồn bực. Tiêu Ninh theo phản xạ muốn mở miệng phủ định, rồi nói vài câu khách sáo không đến nơi đến chốn, thế nhưng chẳng biết vì sao những câu nói kia toàn bộ nghẹn ở cổ họng,

khiến hắn không nói ra được.

Tiêu Ninh từ nhỏ đã là người phi thường nhạy cảm với tâm tình người khác, hắn nhận ra được vấn đề này cũng không giống những vấn đề Đan Hải Minh đề cập lúc trước, chỉ cần hỏi ra không cần trả lời.

Vì vậy hắn đem những câu nói kia nuốt trở về, đợi thật lâu, cuối cùng cũng không hề che giấu thở dài, “Thật ra mà nói, không có, bởi vì Đan tiên sinh cậu không làm chuyện gì quá đáng, tôi vẫn cảm thấy hai chúng ta ở cùng có chút tốt. Chỉ là cả hai không quá quen thuộc, tôi thật sự không giỏi giao tiếp với người khác, phong cách hành sự của cậu lại có chút khiến tôi không thích ứng được, thế nhưng cũng không đến nỗi phản cảm.”

“Không ghét?” Tầm mắt Đan Hải Minh trượt tới một bên liếc xéo hắn, “Tính khí của anh thật tốt.”

Xem ra vị này đối với việc mình làm người khác khó chịu vẫn có chút ý thức, bất quá Tiêu Ninh thật sự cảm thấy cậu ta rất có thiên phú, nắm bắt mọi việc nhanh gọn, hoàn toàn khiến người khác cảm thấy được cho dù mọi chuyện khó khăn đến đâu cũng không đến nỗi không giải quyết được.

Tiêu Ninh miễn cưỡng nở nụ cười, “Tôi chỉ là tương đối làm biếng, không có khí lực tức giận, có một số việc dù tốt hay không cũng sẽ dễ dãi.”

Đan Hải Minh xoay đầu lại, liếc nhìn hắn nửa ngày, cười gằn một tiếng, “Người như anh thật sự dễ bị ức hiếp, anh sinh năm con cừu sao?”

Bị một người đàn ông nhỏ tuổi hơn nói mình dễ bị ức hiếp vân vân, cảm giác này thật quá quý dị, Tiêu Ninh tốt tính sờ sờ mũi, “Kỳ thực là năm con rồng.”

“Năm rồng...” Đan Hải Minh ngừng chốc lát, “27 tuổi? Vậy anh lớn hơn tôi 4 tuổi.”

Tiêu Ninh có chút giật mình, hắn đoán được Đan Hải Minh sẽ không lớn hơn mình, thế nhưng cũng không nghĩ tới sẽ nhỏ hơn nhiều như vậy, nói cách khác, đứa nhỏ này mới 23 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học lập tức mở ra công ti tư nhân này?

Người so với người, nước mắt đầy mặt.

Tiêu Ninh bội phục sát đất, hắn nhớ Vương Hoa nói Đan Hải Minh du học ở Đức, “Cậu chỉ cần một năm đã có thể mở công ty này?”

Đan Hải Minh trả lời, “Không a, tôi 20 tuổi thì về nước.”

Tiêu Ninh càng bội phục, “Cậu nhảy lớp học xong đại học.”

“Tôi học được hai năm rồi bỏ.” Đan Hải Minh nói tiếp, “Cho nên trình độ học vấn cao nhất của tôi vẫn là cấp ba.”

Luôn cảm thấy chuyện này phát sinh trên người Đan Hải Minh rất kì diệu, Tiêu Ninh cười hỏi, “Cậu đây tính học Bill Gates?”

“Không, tôi sao có hoài bão lớn như vậy được.” Đan Hải Minh đại khái là cảm thấy miệng có chút khô, nuốt đầu lưỡi liếm liếm, “Tôi không nghĩ rằng mình sẽ làm được.”

Nước đã nấu xong, Tiêu Ninh vào phòng, ôm ra, giúp Đan Hải Minh rót nước, “Dù sao cậu trở về không phải đã thành lập công ty sao? So với tôi đã học xong đại học không biết lợi hại hơn đến mức nào.”

“Tôi lợi hại.” Đan Hải Minh nắm chặt ly nước lung lay, mí mắt nửa rũ xuống nhìn dòng nước nóng bên trong, rồi tiếp tục nâng lên tầm mắt nhìn Tiêu Ninh, “Tôi quay lại là chuyện tương đối lợi hại sao?”

Lời nói này quá gọn gàng dứt khoát, một chút cơ hội xoay chuyển cũng không cho Tiêu Ninh.

Đan Hải Minh lắc đầu, tươi cười trên mặt giống như những giọt nước mỏng manh lướt nhẹ trong ly, “Cho dù tôi không dựa vào Nhật Hoa để làm việc, nhưng nếu không có danh tiếng của cha tôi mẹ tôi, rất nhiều người sẽ không cho tôi mặt mũi, hơn nữa nhiều người căn bản không quen biết, cũng có rất nhiều thông tin tôi không biết. Nói cho cùng, tôi từ nhỏ đã không giống như người bình thường.”

Hắn tự tiểu phi tiểu nhìn Tiêu Ninh, “Tôi cũng không phải là thanh niên cố gắng gây dựng sự nghiệp a, ngay từ ban đầu đã hoàn toàn khác nhau.”

Liên quan tới chuyện của Bill Gates, hắn đột nhiên có chút nhớ mẹ.

Không biết tại sao đề tài này lại sâu như vậy, Tiêu Ninh suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng hỏi, “Vậy tại sao cậu không trực tiếp tiến vào Nhật Hoa?”

“Bởi vì phiền phức.” Đan Hải Minh uống một hớp nước hơi nguội lạnh, “Tôi chỉ muốn thoải mái một chút.”

Cái gọi là thân thiết với người mới quen chính là như vậy, mặc dù không biết tại sao tiến vào Nhật Hoa sẽ “Không thể thoải mái một chút”, Tiêu Ninh mơ hồ đoán được có khả năng liên quan đến Đan Hải Hồng, hắn suy nghĩ một chút, mới nói, “Tôi vẫn thật sự bội phục cậu.”

“Bội phục?” Đan Hải Minh có chút buồn cười hỏi ngược lại, “Bội phục cái gì?”

Tiêu Ninh thở dài, “Bội phục cậu biết mình là ai, biết mình muốn gì.”

Cũng lẳng lẳng thản nhiên như thế, đường đường chính chính tự mình làm việc như vậy.

Mà cái kia lại là khuyết điểm của Tiêu Ninh, hắn luôn ngó trước ngó sau, lo lo lẳng lẳng cẩn thận từng li từng tí một, nhưng cuối cùng chuyện gì cũng không tốt.

Cho nên đối với Đan Hải Minh, hắn không chỉ bội phục, mà còn ước ao.

Không biết vì trong lời nói của hắn lộ rõ sự chân thành, hay là vì ánh mắt hắn đơn thuần chăm chú nhìn mình, tất cả đều đánh động Đan Hải Minh, người trẻ tuổi tháo xuống nét mặt tươi cười, nhìn qua không còn bất cần như ban đầu nữa.

Cậu đột nhiên vươn tay ra xoa xoa đầu Tiêu Ninh, cười nói, “Có cái gì tốt mà bội phục.”

Tiêu Ninh sững sờ, nghĩ thầm đây thực sự là không phân biệt lớn nhỏ, nhưng nhìn thấy tâm tình Đan Hải Minh rõ ràng đã tốt hơn, rốt cuộc cũng lắc đầu cười, không nói gì

9. Chương 8: Cá Rán

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trải qua buổi nói chuyện như thế, không khí giữa hai người khi ở chung cũng không còn lúng ta lúng túng nữa, kỳ thực hành vi của Đan Hải Minh vẫn trước sau như một, chủ yếu là trong lòng Tiêu Ninh đã có hơi buông lỏng, hai ngày nay chuyện không như ý kéo nhau ủa tới khiến hắn có cảm giác vô cùng mệt mỏi, nhưng bởi vì bây giờ có khách mà dụ dỗ. Hắn thỉnh thoảng sẽ cùng Đan Hải Minh nói vài câu, cứ như vậy ngồi xem ti vi câu có câu không trò chuyện, buổi chiều thoáng chốc trôi qua.

Đan Hải Minh nhìn đồng hồ trên tay, “Nên ăn cơm.”

“A.” Tiêu Ninh từ trước đến không nhanh đói bụng, “Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Đan Hải Minh kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, “Tại sao muốn đi ra ngoài ăn.”

Tiêu Ninh mím mím môi, “Trong tủ lạnh chỉ có vài đồ ăn chín buổi trưa xách về.”

“Trong tủ lạnh anh không có gì ăn?” Đan Hải Minh lúc này mới đứng lên, vỗ vỗ góc áo, “Vậy ra ngoài mua rồi về làm đi.”

Phải tự làm à?

Tiêu Ninh hơi hé miệng, không nghĩ ra Đan Hải Minh còn có thể làm việc này. Hắn và Lô Nham căn bản đều không nấu ăn, hầu như chỉ ăn bên ngoài, cho dù có ăn ở nhà cũng là đồ bên ngoài, trong lòng hắn ít nhiều có chút ý nghĩ rằng nam nhân độc thân đều không am hiểu về việc nấu cơm, “Thế nhưng nơi này không có gia vị...”

Xoong nồi chén bát các loại đều được đặt ở phòng bếp, bất quá những vật khác lại không có. Đan Hải Minh chạy tới cạnh cửa, “Mua luôn.”

Tiêu Ninh bật cười, đối với thói quen của người này từ từ ghi nhớ, hắn đã cảm thấy cũng được, nói chung cậu cao hứng là tốt rồi.

Dù sao buổi chiều Tiêu Ninh cũng không có việc bận gì, mà Đan Hải Minh hình như cũng rất rảnh rỗi. Đường xá ở khu vực này rất xa, mới được xây dựng không lâu, phương tiện sinh hoạt đều không đầy đủ, chỉ có một khu chợ nhỏ tự phát, Đan Hải Minh đứng ở bên trong không nói gì, nhìn Tiêu Ninh cười cười. Cậu đứng cạnh một gian hàng cá, ánh mắt soi mói nhìn đám cá lóc nhóc lặn qua ngã lại dấy dựa trong chậu, tay chỉ bừa một cái, để lão bản tay chân lạnh lẽo xử lý bỏ vào túi plastic đưa tới, cầm lấy, dùng ngón tay nhắc lên nhìn nhìn, cau mày không biết đang suy nghĩ gì.

Tiêu Ninh ở bên kia mua các loại gia vị thông thường trở lại, ôm một đồng, “Cậu mua cá? Làm sao ăn?”

“Tôi thế nào biết được.” Đan Hải Minh thả tay xuống, nhìn Tiêu Ninh rồi dùng tay kia cầm vài túi trên tay hắn. Tiêu Ninh nhất thời im lặng, “Cậu sẽ không làm món ăn đi?”

Tầm mắt Đan Hải Minh nhìn sang, “Anh nghĩ tôi biết sao?”

Vậy tại sao cậu nói làm đồ ăn ở nhà?

Tiêu Ninh trừng lại, “Tôi cũng không biết.”

Đan Hải dứt tay vào túi, dứt khoát phân phó, “Lấy điện thoại di động tra một chút.”

Chuyện đến nước này cũng không có biện pháp gì, Tiêu Ninh buồn bực rút điện thoại di động ra ở trong chợ thực phẩm lên mạng tìm thực đơn, cũng khách khí hỏi một câu, “Cậu muốn ăn món gì không?”

Đan Hải Minh trầm ngâm, “Gà hoàng muộn.” (1)

Tiêu Ninh: “... không làm được a.”

Đan Hải Minh liền suy nghĩ một chút, “Gà lạnh thái lát.” (2)

Tiêu Ninh: “... Nghe cũng không phải là món ăn ở nhà a.”

Đan Hải Minh sắc mặt khó coi, “Cà ri gà.”

Tiêu Ninh: “...”

Rốt cuộc con gà đã làm gì cậu? Cậu đời trước là con chồn hôi à?

Tiêu Ninh quả thực cũng sẽ không làm món này, thế nhưng thời điểm hắn mua đồ gia vị vừa rồi có nhìn thấy gói gia vị làm cà ri, cảm thấy có thể xử lý được, vì vậy kiên trì gật gật đầu, “Tốt lắm, cá ăn thế nào?”

Đan Hải Minh lại cúi đầu xem màn hình điện thoại, thuận miệng trả lời, “Cá không phải là món anh thích ăn sao? Tự tìm kiếm rồi làm.”

Tiêu Ninh bó tay chịu thua.

Đan Hải Minh kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, “Anh chắc chắn thích cá rán, vậy làm món đó?”

Có lẽ là trùng hợp, Tiêu Ninh cơ hồ muốn cười khở, Đan Hải Minh làm sao có thể đoán chính xác như vậy, “Món kia rất phức tạp, chúng ta làm không được.”

Đan Hải Minh cười xì, “Anh làm không được thì không được, đừng kéo theo tôi.”

Tiêu Ninh không quen đọc mồm đọc miệng, chỉ là ánh mắt của hắn không chút che giấu, thẳng thắn đem tâm tình lúc này biểu đạt ra ngoài. Đan Hải Minh vốn bày ra vẻ mặt không sao cả, bị hắn trừng như vậy nhếch nhếch môi, cau mày lấy ra điện thoại di động, lập tức liếc mắt nhìn hắn một cái, mới nhập từ khóa cá rán, nhìn nửa phút, kéo theo Tiêu Ninh mua những nguyên liệu cần thiết, chỉ chốc sau, đã đến giờ ăn.

Đan nhị thiếu tay trái xách cá, tay phải ôm canh dầu, “Trở về.”

Hai tay Tiêu Ninh cũng không còn chỗ trống, ở phía sau cậu bước vội theo. Vừa vào tiểu khu nhà trọ, một tiểu động vật lông dài màu vàng sừng sừng chạy vội tới, đại khái vì nghe được mùi thịt trên tay Tiêu Ninh cùng Đan Hải Minh, vây quanh bọn họ quấy quấy đuôi. Thời điểm thấy Lông Vàng chạy tới, biểu tình Tiêu Ninh có chút không tốt lắm, lúc này không lộ ra vẻ mặt gì dời sang bên cạnh một bước.

Đan Hải Minh thì lại đem dầu đặt một bên, ngồi xổm xuống vuốt vuốt Lòng Vàng, động tác thuần thục xoa cổ của nó, Lòng Vàng kia được Đan Hải Minh sờ thoải mái, đầu ở trên người cậu cọ tới cọ lui, tru lên một hơi sung sướng, không ngừng ngửi ngửi mặt Đan Hải Minh.

Tiêu Ninh lại tiếp tục dời một bước sang bên cạnh.

Đan Hải Minh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, “Làm gì trốn xa như vậy.”

Tiêu Ninh: “... Ha ha.”

Đan Hải Minh một tay xoa đầu con chó, nhìn hắn, bỗng nhiên mỉm cười, “Vừa yêu đồ ăn ngọt vừa sợ chó, anh là con nít sao?”

Tiêu Ninh biểu tình khó coi, giật giật khóe miệng, rồi ngậm lại.

Thấy phía trước mà một cô bé mặc quần áo thể thao chạy đến, trong tay còn cầm dây thừng cho chó, Đan Hải Minh vỗ vỗ đầu con chó, một lần nữa nhắc lên thừng dầu đứng lên, nói, “Muốn nói gì thì nói, rốt cuộc sợ cái gì? Ngay cả lời cũng không dám nói?”

Chẳng biết vì sao, trong lòng Tiêu Ninh dâng lên một luồng tức giận, giống như sự ảm nẫn mình nỗ lực áp chế chịu đựng suốt nhiều năm, đột nhiên bị Đan Hải Minh dùng một câu nói nhẹ nhàng cào rách, “Không phải ai ai cũng có thể giống như cậu, cái gì cũng không sợ, cậu thì biết cái gì?”

Đan Hải Minh nhú mày, chủ nhân của con chó chạy tới trước mặt bọn họ, đứng thở dốc, “Charlie, sao mày chạy nhanh như vậy... Ai! Các anh không có sao chứ?”

Lòng Vàng quay đầu lại lập tức cọ cọ chủ nhân mình, sau đó xoay người, ha ha thở dốc ngẩng đầu nhìn Đan Hải Minh, Đan Hải Minh vỗ vỗ nó cười, “Bye bye.”

Sau đó nhìn Tiêu Ninh nói, “Đi.”

Trong lòng Tiêu Ninh còn chút khó chịu, dọc đường không hé răng, trầm mặc tiến vào cửa, Đan Hải Minh dẫn đầu tới nhà bếp, “Thực đơn.”

Người này đối với mình làm ra những chuyện như vậy cũng không thêm quan tâm chút nào, Tiêu Ninh nhú nhú mi, đem điện thoại di động vỗ vào tay cậu, tự mình động thủ đi rửa rau. Ở phương diện này, hắn hoàn toàn là lần đầu trải nghiệm, biết muốn lấy nhau, nhưng lại không biết phải lấy nhiều ít, đành tùy tiện chọn một ít.

Chuẩn bị xong mới phát hiện không có thứ gì để đựng, Tiêu Ninh liền đi đến tủ chén bát, những vật này có ở đây chẳng qua cũng bởi vì mẹ Lô Nham lúc trước mua qua, hiện tại phía trên bị phủ một lớp bụi, Tiêu Ninh từng chút từng chút rửa rửa sạch sẽ.

Đan Hải Minh bên kia cầm dao thái rau, vung tay nửa ngày, mới chém đại vài nhát, sau đó dựa theo cách làm trong điện thoại, nghiêng đầu đặt bên cạnh “Chắc không cần phải làm chính xác từng chút đâu nha?”

Tiêu Ninh gọt vỏ khoai tây, không trả lời.

Chờ đến khi cậu xử lý xong cá, hâm nóng dầu, đem cá thả xuống, Tiêu Ninh cầm lấy dao bắt đầu gọt khoai tây cùng cà rốt.

Trong nồi, dầu chít chít kêu to, tiếng dao thái rau bổ xuống đồ ăn trên thớt trầm trầm, tâm trạng Tiêu Ninh trong thoáng chốc có chút bay xa.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, hắn sẽ cùng Đan Hải Minh nấu cơm.

Một trận đau đớn khôn cùng kéo lại sự chú ý của hắn, hắn nâng dao lên, dời sang một bên lập tức phát hiện trên ngón tay trái chậm rãi tuôn ra một tròng máu tươi.

Trải nghiệm này cũng rất mới mẻ, Tiêu Ninh giơ tay lên nhìn một chút.

“Anh đang chảy máu.” Giọng Đan Hải Minh vang lên, Tiêu Ninh không tự chủ nhìn sang cậu, chỉ thấy cậu đang tròn mắt nhìn mình, “Sạch” một tiếng, “Lớn vậy rồi mà còn vụng về.”

Một khắc sau, tay trái của Tiêu Ninh đã bị Đan Hải Minh kéo qua, cậu cúi đầu ngậm lấy đầu ngón tay Tiêu Ninh, đầu lưỡi mềm mại ấm áp thoáng lướt nhẹ qua vết thương.

Tiêu Ninh sưng sốt hai giây, mãnh liệt giật tay trở về.

Đan Hải Minh tặc lưỡi, như có như không cười cười nhìn hắn, “Anh còn thấy đau không?”

Cảm thấy lúc này mà nói gì thì không đúng lắm, Tiêu Ninh mím môi thật chặt, hơi để phòng nhìn Đan Hải Minh. Mà Đan Hải Minh lơ đãng rút một tờ giấy ăn đưa cho Tiêu Ninh, chờ đến khi Tiêu Ninh nhận lấy thì nở nụ cười, “Vị khoai tây.”

Nụ cười kia vô ưu vô lo, Tiêu Ninh nhìn đến thất thần, nhưng lúc này sắc mặt Đan Hải Minh đột nhiên thay đổi, cuống quýt xoay người, cá trong chảo hiển nhiên đã cháy quá mức, hiện ra màu sắc kì lạ.

Đan Hải Minh nhanh chóng tắt bếp lấy cá ra, trên mặt lộ ra một chút thần sắc ảo não không rõ, đem cá bỏ vào đĩa, tay nắm thành quyền, lông mày nhíu lại, lập tức cầm lấy đĩa đó muốn đổ vào thùng rác.

Tiêu Ninh lấy lại tinh thần, vươn tay ngăn cản, “Cậu làm gì thế?”

“Không thể ăn.” Đan Hải Minh kỳ quái nhìn Tiêu Ninh. Tiêu Ninh cầm đĩa đoạt lại, quan sát nửa ngày, “Không đến nỗi nào, cậu đã rán một nửa rồi, tiếp tục rán xong đi, dù sao cũng là cả một con cá.”

Đan Hải Minh cười nhạt, “Tôi mua, anh đau lòng cái gì.”

Tiêu Ninh vốn muốn nói lãng phí thức ăn là không tốt, tầm mắt chợt lướt qua y phục trên người Đan Hải Minh, không biết từ lúc nào bị dính đầy gia vị, lời chưa kịp nói ra khỏi miệng đã thành, “Tôi đau lòng vì này giờ cậu vất vả như vậy.”

Vừa thốt ra, hắn lập tức hối hận, quan hệ giữa hắn và Đan Hải Minh kỳ kỳ quái quái, nói gần không gần, nói xa cũng không xa, lời này lại có chút thân mật quá mức.

Đan Hải Minh hắn một chút, rồi thờ ơ quay đầu lại tiếp tục công việc trên tay, “Tùy anh, dù sao tôi cũng sẽ không ăn.”

Tiêu Ninh thở dài trong lòng, nhưng cũng không thấy tức giận chút nào, khẩu khí thậm chí còn mang theo một chút ý cười không tự chủ, “Tôi ăn”.

(1): Gà hoàng muộn hoặc Hoàng muộn kê

(2): Gà bạch trảm hoặc bạch trảm kê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ca-lo-vien>